

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συντάσσεται ἀπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἔχον παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθῶς παρασχόν ἐκ τῆν ἔργων αὐτοῦ ὁμηγεσίας καὶ ἀπὸ τοῦ Ὀλοκλήρου Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀρίστον καὶ χρυσαυτάτων εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΑΡΜΟΝΗ ΠΡΟΦΗΤΕΥΣΕΩΣ

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίως δραχμ. 50. Ἐξέμνητος 28 Τριμήνιος 30. 15.
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἀγγλικῶν γλώσσια διατιμ. 50.—
Ἀμερικανῶν γλώσσια 4.—Ἀγγλίας καὶ Ὀσων ἐν γό-
ρα τῶν ἄλλων Κρατῶν ἀλλόγλωσσια 10.
Ἐξέμνητος καὶ Τριμήνιοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΑ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ—ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συν-
δρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην Οὐνοῦ ἡμερῶν μινός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδος Ἐθνικῶν ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βασιλικόν

Περίοδος Β'.—Τόμος 31ος

Ἐν Ἀθήναις, 18 Ὀκτωβρίου 1924

Ἔτος 46ον—Ἀριθ. 47

ἹΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚῆΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

ΒΑΠΤΙΣΤΙΚΟΙ ΤΟΥ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ

(Μυθιστόρημα τοῦ Λοχαγῶν ΔΑΝΡΙΤ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ'. (Συνέχεια)

Μὰ οἱ ἐπαναστάτες πλήθαιναν ἀπὸ
μέρα σὲ μέρα. Ὁ Αὐτοκράτωρ Μαξι-
μιλιανός, ποῦ ὁ Ναπολέων Γ' εἶχ' ἐπι-
βάλει στους Μεξικανούς, δὲν εἶχε στήν
κυριαρχία του παρὰ μόνο τὴν πρωτεύου-
σαν, καὶ ἤρθε τέλος ἡμέρα ποῦ ἡ ἐκστρα-
τεία τοῦ Μεξικοῦ στοίχιζε τόσο πολὺ,
ὥστε ἄρχισε νὰ γίνεται σκέψη νὰ τὴν
παραιτήσουν.

Ἄλλωστε ἡ Ἀμερικὴ ἔβγαλε μιὰ
διαμαρτυρία κατὰ τῆς Γαλλικῆς κατο-
χῆς καὶ ἡ Πρωσία, ποῦ μαζὺ μὲ τὴν
Ἀυστρία εἶχε ἀρπάξει δυὸ ἐπαρχίες τῆς
Ἰταλίας, ἄρχισε νὰ τρώγεται τὴν ἡμέ-
ραν τὴν Αὐστρία γιὰ τὴ μοιρασιά.

Ὁ Γαλλικὸς στρατὸς ἦταν ἀνάγκη
νὰ βρισκεται στήν πατρίδα του.

Ὁ Αὐτοκράτωρ λοιπὸν τὸν ἀνακά-
λισσε καὶ τὴν ὥρα ἐκεῖνη τοῦ ἦρθαν
στὸ νοῦ τὰ σοφὰ λόγια, ποῦ εὐλαδικῶς
τοῦ εἶχε πεῖ ὁ συνταγματάρχης. Ὁ
πόλεμος αὐτὸς στοίχιζε στή Γαλλία
τετρακοστὶ ἑκατομμύρια, μερικὲς χιλιά-
δες νεκροὺς καὶ ἀρκετὴ μείωσις ἥθικου.

Ἐπογράφοντας τὴν ἀνάκληση τοῦ
στρατοῦ τοῦ Μεξικοῦ, ὁ Ναπολέων ἦταν
νὰ νὰ ἀπόγραφε καὶ τὴ θανατικὴ ἐκτέ-
λεσις τοῦ Μαξιμιλιανῶν. Γιατὶ ὁ κακο-
μοίρης ἐκεῖνος ἔγιν' αἰχμάλωτος τῶν
ἐπαναστατῶν καὶ τουφεκίσθηκε στὰ
1867. Πέθανε σὺν εὐπατρίδης. Ἡ γυ-
ναίκα του, ἡ Αὐτοκράτειρα Καρλόττα,
ἀπὸ εὐστείλε στὸ Ναπολέοντα τὴ θλι-
βερὴ τῆς κατάρα: «Νᾶσαι καταραμέ-
νος σὺν τὸν Κάλν», τρελλάθηκε σὲ λί-
γὸν καιρὸ.

***

Τὰ πράγματα στήν Εὐρώπῃ ἐπαίρ-
ναν μιὰ γοργὴ ἐξέλιξη. Ὁ πόλεμος
Ἀυστρίας καὶ Πρωσίας ἦταν σύν-
τομος. Ὁ Πρωσσοὺς στρατηγὸς Μόλ-
τιθε, νίκησε τοὺς Αὐστριακοὺς στή Σά-

δοβα καὶ ἔδωσε τέλος στὸν πόλεμο.

Ἡ Ἰταλία στὸν πόλεμο αὐτὸ ἦταν
σύμμαχος τῆς Πρωσίας. Ὁ στρατὸς
τῆς ἔδωσε μιὰ μάχη καὶ ὁ στόλος τῆς
μιὰ ναυμαχία. Νικήθηκε καὶ σὲς δυὸ.
Κι' ὅμως πήρε τὴ Βενετία. Τῶς φαί-
νεται ἡ μοῖρα αὐτοῦ τοῦ Κράτους νὰ
παίρνῃ ἐπαρχίες μετὰ ἀπὸ
κάθε ἡττα του.

Ὅλοι τότε φιθύριζαν,
καὶ τὰ πράγματα τὸ βε-
βαίωσαν, πὺς ὁ ἀληθινὸς
νικημένος τῆς Σάδοβας ἦταν
ὁ Ναπολέων Γ'.

Εἶχε βασιτεῖα πάνω στή
νίκη τῆς Αὐστρίας. Βλέπον-
τας τοὺς Πρω-
σσοὺς νὰ κάνουν
προσαρτήσεις
ἐπαρχιών, ἐξή-
γησε, γιὰ
τὴν Ἰσορ-
ροπία, τὴ

«Οἱ ἄλλοι π. λέμησαν μὲ τὴ
λόχη» (Σελ. 363, στ. α'.)

Βίσμαρκ, θὰ ἰσοδυναμοῦσε μὲ πόλεμο.

Ὁ Αὐτοκράτωρ ἀναγκάστηκε νὰ πα-
ραιτηθῇ ἀπ' τὴς ἀξιώσεις του. Τοῦ πέ-
ρασε ἡ ἰδέα νὰ χτυπήσῃ τὴν ἴδια στιγ-
μὴ τὴν Πρωσία. Μὰ ὁ γαλλικὸς στρα-
τὸς εἶχε χάσει τὴ ἀντιχρῆ του ἀπ' τὴν
πρόσφατη περιπέτεια τοῦ Μεξικοῦ.

Γρήγορα ἡ Γαλλία κατάλαβε πόσο ἡ
Πρωσικὴ δύναμη εἶχε μεγαλώσει ἐξω-
στὴν τὴν πόρτα τῆς. Ἀρχισε τότε μιὰ

ναυρικὴ ἀναδιοργάνωσις τοῦ στρατοῦ.
Μὰ ἡ Πρωσία εἶχε ὄρσει τὴν ὥρα
καὶ δὲν ἄφισε τὴν ἀναδιοργάνωσις αὐτὴ
νὰ τελειώσῃ...

Ὁ Γιάννης Καρδινιάκ ἐβλεπε ν' ἀπει-
λοῦν τὴν πατρίδα του οἱ ὕβριλλες ποῦ

εἶχε προβλέψει. Ἀγδια-
σμένος, κουρασμένος,
νοιώθοντας πὺς ἡ Αὐ-
τοκρατορικὴ μνησικα-
κία δὲ θὰ τὸν ἄφινε
ποτὲ νὰ περάσῃ τὸ βαθ-
μὸ τοῦ συνταγματάρχη,
πήρε τὴν ἀποστρατεία
τοῦ στὰ 1868 καὶ πήγε
σὴν Χάδρη ν' ἀναλάβῃ
τὴ διεύθυνσις τοῦ οἴ-
κου Νορμάν, κοντὰ στὸν
κεθερὸ του.

Ἀπ' τὰ 1864 εἶχε
βάλει τὸ Γεώργιο στὸ
Λύκειο τοῦ Μεγάλου
Λουδοβίκου. Τὴν ἴδια
ἐποχὴ εἶχε βάλει καὶ τὸ
Γεώργετις στὸ Σχολεῖο
τῶν Καλῶν Τεχνῶν.

Ἐξακολουθοῦσε τῶ-
ρα τὴν ἰδιωτικὴν του
ζωὴν, ἀφοσιωμένος στήν

ἐργασία. Ἐτοῖ εἶπε νὰ ξεχάσῃ τὴς
πικρὰς δοκιμασίας τοῦ στρατιωτικῆ
του στάδιο.

Ἀπ' τὴν ἄλλη μεριά, ὁ Πέτρος
Μπερτινὸ ἦταν τώρα λοχαγὸς σ' ἓνα
σύνταγμα «κυνηγῶν» ποῦ εἶχε τὴν
ἔδρα του σὴν Ρουέν καὶ βρισκόταν
ἔτοι κοντὰ στὸν Καρδινιάκ. Εἶχε τώρα
καὶ μιὰ κόρη ποῦ τὴν ὀνόμασαν Γερέζα.

Αὐτὸς ἦταν γεμάτος αἰσιοδοξία: τὸ
μυαλό του δὲν τὸ χωροῦσε πὺς ἦταν
δυνατὸ νὰ νικηθῇ ἡ Γαλλία ἀπ' ἕπιον
δέποτε ἐχθρὸ, οὔτε πὺς μπορούσε νὰ
πέσῃ τὸ καθεστὼς τῆς Αὐτοκρατορίας.
Τὸ Δημοψήφισμα τοῦ 1868 τοῦδωσε
μεγάλῃ πλειοψηφία.

Πάνω σ' αὐτὴ τὴν αἰσιοδοξία τὸν
βρῆκε ὁ κεραυνὸς τοῦ 1870.

Στὴς 19 Ἰουλίου αὐτῆς τῆς χρονιάς,
τῆς «τρομερῆς χρονιάς» ὡπως ὀνομά-

στηκε, γεννήθηκε ένα διπλωματικό ζήτημα, που στην αρχή δε φάνηκε να έχει μεγάλη σημασία. Το ζήτημα της διαδοχής του Ισπανικού θρόνου. Πρόσφεραν το θρόνο στον πρίγκηπα Λεοπόλδο Χοσεντέζλοερν, εγγονό του βασιλιά της Πρωσίας. Ο Αυτοκράτωρ Ναπολέον εδήλωσε πως δεν μπορούσε ν' ανεχθή αυτή την υποψηφιότητα.

Ο Γουλιέλμος την απέσυρε. Μα ο Ναπολέον, δίχως νά ικανοποιηθῆ ἀπ' αὐτό, ζήτησε ἀπ' τὸν Πρῶσο βασιλιά τῆ βεβαίωση πως δὲν θά ὑποστήριζε στὸ μέλλον αὐτὴ τὴν υποψηφιότητα. Ἡ ἐπιμονὴ αὐτῆ ξάφινε τὸ Γουλιέλμο καὶ ἐδήλωσε στὸ Γάλλο πρεσβευτὴ πως δὲν εἶχε πιά τίποτα νὰ τοῦ ἀνακοινῶσθ.

Ο Βίσκοπος ἔδωσε στὸν τύπο μιὰν ἀνακοίνωση τόσο προκλητικὴ, ὥστε ἡ Γαλλία ἀναγκάστηκε νά κηρύξῃ τὸν πόλεμο στὸ 17 Ἰουλίου, παρ' ὅλες τὶς ἀντιρρήσεις τοῦ Θιέρσου, τοῦ μεγάλου ἱστορικοῦ, ποὺ ἐπρόβλεπε ἄνισο τὸν ἀγῶνα.

Ἡ Γαλλία ἔστρεψε πρὸς τὴν ἄδουσο! Τὴν ἐπομένη ὁ Μπερτινὸς ὄρμησε σὰν ἀνεμοστρόβιλος μέσα στὸ γραφεῖο τοῦ συνταγματάρχου Καρδινιάκ, ποὺ μελετοῦσε κάποιο σχεδιάγραμμα.

— Δοιπὸν, συνταγματάρχα μου, εἶπε χαρούμενα, τὰ μπλέξαμε με τοὺς περίφημους αὐτοὺς Πρῶσσοι; Ἀ, μα ἦταν καιρὸς! Μᾶς εἶχαν μπῆ στὸ ρουθόφι, καὶ τὰ σπαθιά μας πήγαιναν νά πιᾶσουν σκοουριά!

Ο Καρδινιάκ κοίταξε λυπημένα τὸ λογαγιό. Τώρα ὁ συνταγματάρχης ἦταν γέρος. Ἐνα ἄσπρο μουστάκι σκίαζε τ' ἄνω του χεῖλι κι' ἡ ματιὰ του εἶχε μιὰ βαθειὰ μελαγχολία.

Κι' ὁ Πέτρος τώρα δὲν ἦταν πιά νέος. Ἐκλείσε τὰ σαράντα κι' εἶχε μερικές ἄσπρες τρίχες στὰ μαλλιά καὶ στὸ μούσι ποὺ εἶχε ἀφίσει ἀπὸ τότε ποὺ ὑπηρετοῦσε στὴν Ἀυτοκρατορικὴ φρουρά.

— Τι βλέπω, συνταγματάρχα μου, πρόσθεσε κάπως ξαφνισμένος, δὲ φαίνεσθε καὶ πολὺ ἡσυχος. Εἶστε ὁ μόνος ποὺ φοβάσθε, σὰς βεδκιάνω! Στὸ σύνταγμα, ὅλοι εἴμαστε στὸ πόδι, ἔτοιμοι γιὰ ξεκίνημα κι' ὁ διοικητὴς μᾶς εἶπε πως σὲ δέκα-πέντε μέρες, θάμαστε στὸ δουκάτο τῆς Βάδης... Μα τι εὐχή! Φοβάσθε στ' ἀληθινά;

Ο συνταγματάρχης σηκώθηκε. — Ναι, φίλε μου, εἶπε ἡσυχα-ἡσυχα, φοβάμαι πως μᾶς περιμένει καὶ μᾶς μιὰ Σάδοβα...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΖ'

Ἡ τρομερὴ χρονιά

Στις 11 Ἀυγούστου 1870, ὁ συνταγματάρχης Καρδινιάκ, ἡ Βαλεντίνα κι' ὁ Γεώργιος καθόνταν γύρω στὸ τραπέζι, σὲ μιὰ βίλλα τους στὴν Χάδρη.

Ο συνταγματάρχης διάβαζε μιὰ ἐφημερίδα μασσώντιας νευρικὴ τὸ μουστάκι του, ἡ γυναίκα του ἦταν σκυμμένη πάνω σὲν κέντημα καὶ κάθε τόσο τούρριχνε μιὰ κρυφὴ ματιὰ, γεμάτη ἀνησυχία.

Ο Γεώργιος εἶχε μπροστά του κάτι χειρόγραφα, μα δὲν τὰ διάβαζε. Μὲ ματιὰ ἀφηρημένη, ὄνειροπολοῦσε ποῖος ξέρει τί καὶ τὸ πρόσωπό του εἶχε μιὰ σοβαρότητα ἐξαιρετικὴ γιὰ τὴν ηλικία του.

Ἦταν τώρα δεκάξη χρόνων καὶ τὸν παρασμένον Ἀπρίλη εἶχε πάρει ἀπ' τὸ Λύκειο τὸ δίπλωμά του, μὲ μιὰν ἐπιτυχία ποὺ ἔκαμε νὰ τὸν συγχαροῦν οἱ καθηγητὲς του. Τὸν ἐρχόμενο χρόνο θά συνέχιζε τὶς σπουδὲς του στὰ μαθηματικὰ καὶ τὸν ἄλλο, ἀφοῦ συμπλήρωνε τὸ δροιο τῶν δεκαοχτῶ χρόνων, θάδινε εἰσιτηρίους στὴ σχολὴ τοῦ Σαιν-Σύρ.

Μὰ ὁ πόλεμος εἶχε διακόψει τὴν ἐφαρμογὴ αὐτοῦ τοῦ σχεδίου. Τὰ λυκεία εἶχαν ἀπολύσει νωρίτερα τὸς μαθητὲς καὶ κανεὶς δὲν ἤξερε πότε θά ξανάνοιγαν. Μὰ ἐκεῖνο ποὺ κνεὶς δὲν τὸ φανταζόταν, ἦταν τὸ ὅτι σὲ δέκα μέρες, οἱ Πρῶσοι θά βρισκόταν ἐξω ἀπ' τὸ Παρίσι.

Τὸ βράδυ ἐκεῖνο, ὁ Γεώργιος βρισκόταν μακριὰ ἀπὸ κάθε σκέψη σχετικὴ μὲ τὶς σπουδὲς του. Εἶχε μπροστά του χαρτιά γραμμένα μὲ τὸ χεῖρι τοῦ πατέρα του ἀπὸ δυὸ χρόνια τώρα ποὺ εἶχε πάρει τὴν ἀποστρατεία του.

Ἐἶχαν γιὰ τίτλο τὶς λέξεις «Ὁ Μικρὸς Ἐθελοντῆς».

Κι' ἦταν πραγματικῶς ἡ ἱστορία τοῦ παλιοῦ συνταγματάρχου τῆς Ἀυτοκρατορικῆς Φρουρᾶς, ποὺ ὁ Γιάννης Καρδινιάκ τὴν εἶχε γράψει μὲ τὴ βοήθεια τῶν δικῶν του σημειώσεων, τῶν ἐπιστολῶν ποὺ εἶχε ἀφίσει ἡ μητέρα του καὶ τῶν ἐγγράφων ποὺ εἶχε βρῆ στ' ἀρχεῖα τοῦ Υπουργείου τοῦ Πολέμου. Ὁ Γεώργιος εἶχε βυθιστῆ στὴ μελέτη τῶν σχεδίων αὐτῶν ποὺ τὰ ἐρώτιζε ἡ λέξη νίκη κι' ἡ ἀντίθεση ἦταν φοδερή, θταν ξαφνικὰ ἀκουσε τὸν πατέρα του νά διαβάξῃ δυνατὰ ἀπ' τὴν ἐφημερίδα μιὰ λεπτομερῆ περιγραφή μιᾶς μάχης ποὺ οἱ Γάλλοι τὴν εἶχαν χάσει στὸν πόλεμο ποὺ ἄρχιζε.

Ἐπηρεασμένος ἀπ' τὶς καινούργιες αὐτὲς ἐντυπώσεις, ὁ Γεώργιος ἦταν βυθισμένος σὲ σκέψεις, δίχως νά πέρη εἰδηση τὴν μητέρα του ποὺ τὸν κοίταζε μὲ μιὰ τρομαχτικὴ σιγὴ.

Δίχως ἄλλο, ἡ Βαλεντίνα μπορούσε νάναί περήφανη γιὰ τὸ γιό τῆς. Τὸ δίπλωμάκι ποὺ τὸ εἶδαμε νά κἀν ἔπελάσεις σὲ φανταστικούς ἐχθρούς πάνω στὸ ἀλογάκι του, ἀντιμίζοντας ἕνα τενεκεδάνιο σπαθάκι, τώρα ἦταν ἕνας νέος γερὸς, κκλοδωμένος, μὲ πρόσωπο ὠραῖο καὶ σῶμα κανονικό.

Ο συνταγματάρχης, ἀκολουθώντας τὴν ἀγγλικὴ μέθοδο ποὺ φροντίζει γιὰ τὴ σύγχρονη ἀνάπτυξη καὶ τοῦ σώματος καὶ τοῦ πνεύματος, εἶχε κάμει τὸ γιό του τέλειο σπόρτσμαν. Τὸν εἶχε μάθει πολὺ νωρὶς ἵππασία καὶ ξιφασκία, δύο ἀσκήσεις ποὺ δίνουν ἄρμονικὴ ἀνάπτυξη στὰ μέλη. Τὸν ἔβαλε νὰσκυθῆ στὸ μπῆξ καὶ σὲ κάθε ἄλλο γύμνασμα, σὲ τρόπο ποὺ, σὲ στιγμὲς κινδύνου, νά μπορῆ νά ὑπερασπίσῃ τὸν ἑαυτό του, νά σκαρφαλώτῃ, νά περῆσῃ, νά τρέξῃ, νά γλυτώσῃ μὲ τὴ σβελτόσυνη καὶ τὴ γρηγοράδα του. Καὶ μὲ τὴ σωματικὴ αὐτὴ ἐξάσκηση εἶχαν μεγαλώσει καὶ τὰ ψυχικὰ χαρίσματα τοῦ νέου.

Ἀπὸ ξανθός, ὁ Γεώργιος ἔγινε καστανός. Μὰ τὸ χρῶμα του ἔμενε πάντα πολὺ λευκὸ καὶ τὰ γαλανά του μάτια τὰ βαθιά καθρέφτιζαν θέληση κι' ἐξυπνάδα. Τὸ περπάτημά του ἦταν ἄβιαστο κι' ἄρμονικό, τὸ παράσημά του περήφανο καὶ χαριτωμένο.

Δὲν ἦταν ἕνας κοινός «καλὸς μαθητῆς». Εἶχε ζωνερὴ φαντασία, γοῦστο καλλιτεχνικό, κι' ἀγάπη γιὰ τὰ γράμματα. Τοῦ ἄρεσαν οἱ ἱστορίες, τὰ ταξίδια, οἱ περιπέτειες. Ἀπὸ δώδεκα χρόνων παιδί εἶχε ξεχαστῆ πάνω σὲ σελίδες μυθιστορημάτων μὲ ἱστορικές περιπέτειες καὶ τώρα ἡ λατρεία του ὅλη ἦταν γιὰ τὰ ἔργα τοῦ Βέρον. Μὰ τὸν μάγευαν τὸ ἴδιο κι' οἱ ἱστορίες τῶν πολέμων τοῦ Ναπολέοντος, κι' ἡ Βαλεντίνα, βλέποντάς τον νά διαβάξῃ, μὲ μάτια ποὺ στιγμὲς-στιγμὲς ἀστραπτοκοποῦσαν, τὶς σελίδες τοῦ «Μικροῦ Ἐθελοντῆς», συλλογιζόταν μὲ κάποια μελαγχολία:

«— Δὲν εἶναι νά ἐλπίζω πιά... Κι' αὐτὸς στρατιωτικὸς θά γίνει!»

Τὴ στιγμὴ ἐκεῖνη μῆκε ὁ Γεώργιος κρατώντας ἕνα δίσκο. Ἄφησε ἡσυχα καὶ προσεχτικὰ πάνω στὸ τραπέζι τὴ ζαχαριέρα, τὴ γαλατιέρα καὶ τὰ φλιτζάνια, πήρε τὸ σαμοδάρι ἀπὸ ἕνα ἄλλο τραπέζι καὶ ἀδειξαστὸ ἀχνιστὸ τσάι διέλασε μὲ μιὰ μιλιά.

Εἶχε βγῆ κι' αὐτὸς ἀπ' τὴ Σχολὴ τῶν Τεχνῶν. Φάνηκε «κεῖ πειθαρχικός» κι' ἐπιμελής. Μὰ τὸ μυαλό του πάντα ἦταν λιγὰκι βραδυκίνητο, γιὰτὸ δὲ μπόρεσε νά μάθῃ μεγάλα πράγματα κι' ὁ συνταγματάρχης ἔλεγε μήπως εἶχε γελαστῆ ὅταν τοῦ διάλεξε αὐτὸ τὸ δρόμο. Ἦταν πάντα ἑπὶς ἦταν παιδί: κεφάλι μεγάλο, περπάτημα βαρὺ, μὲ ἡ σωματικὴ του δύναμη ἀπίστευτη.

Εἶχε γυρίσει μὲ χαρὰ κοντὰ στοὺς θετούς γονεὶς του κι' ἔγινε ἀμέσως ὁ πρόθυμος ἀκόλουθος τοῦ Γεώργου. Ἐκανε χιλίες-δυὸ δουλειὲς στὸ σπίτι. Στὴν ἀρχὴ ὁ συνταγματάρχης πολὲ μνησε νά τὸ βάλῃ στὸ μυαλό πως ἦταν ἐλεύθερος νά διαλέξῃ τὴν ἀρχολία του. Μὰ ἦταν φανερό πως κανεὶς δὲ μπο-

ρούσε νά τοῦ πνίξῃ τὴν ἐμφυτὴ ἀνάγκη νάναί χρήσιμος στοὺς ἄλλους γιὰτὸ τὸν ἄφισαν νά κἀν ἔπος τοῦ ἄρεσε. Εἶχε διατηρήσει τὴ ρούσικη μπλοῦζα του, σφιγμένη στὴ μέση μὲ μιὰ κἀννη ζώνη, κι' ἄφινε τὰ μαλλιά του μακρῶς.

Μὲ ἀπότομη χειρονομία τοῦ συνταγματάρχου, ποὺ πέταξε μὲ θυμὸ τὴν ἐφημερίδα, ἐτάραξε τὴ σιωπῆ.

— Πάλι δυσάρεστα, Γιάννη; ρώτησε ἡ Βαλεντίνα.

Ο Καρδινιάκ κούνησε θλιβερὰ τὸ κεφάλι.

— Σήμερα πιά εἶναι φανερό πως οἱ Πρῶσοι ἦταν ἔτοιμοι, ἐνῷ ἐμεῖς δὲν εἴμαστε.

Καὶ σὲ λίγο ξέσπασε:

(Ἀκολουθεῖ)

ΤΟ ΦΕΓΓΑΡΙ ΣΕ ΜΙΑ ΧΟΡΙΑΤΙΚΗ ΑΥΛΗ

Τοῦ μικροῦ μου φίλου Δ. ΒΕΡΕΗ

Τὸ φεγγάρι περπατοῦσε μέσ' σὲ μιὰ χωριάτικη αὐλή, γεμάτη δειμάτια φρέσκου σανοῦ. Ἡ νύχτα ἦταν γαλανή, πολὺ γαλανή, σὰ μιὰ θάλασσα κοιμισμένη στὴν ἀνέκφραστη γαλήνη μιᾶς ἡρεμῆς καλοκαιρινῆς βραδιᾶς, καὶ τὰ κῆκα ποὺ ὑπῆρχαν κοντὰ στὸν μισογκρεμισμένο τοῖχο, δὲ μιλοῦσαν, σὰ νά ἔπιναν λιγοθυμισμένα μὲ τὶς φοδντες τῶν βελωνωτῶν τῶν φύλλων τὶς διάφανα σταγόνες τοῦ ἀσημένιου φωτός.

Ἐξω ἀπὸ τὰ δειμάτια τοῦ φρέσκου σανοῦ ὑπῆρχαν ἀκόμα μερικά ἄλλα πράγματα μέσ' στὴ χωριάτικη αὐλή, ποὺ εἶχε ἀπλώσει τὴν ἀχτινόβολη κόμη του τὸ φεγγάρι ὑπῆρχε ἕνα μάτσο καλάμια ξερὰ, γεμάτα κόμπους, σὰν πελώρια δάχτυλα βασανισμένα ἀπὸ μιὰ σκληρὴ, κουραστικὴ δουλειά· μιὰ μαρμαρινὴ ὀλοστρόγγυλη λεκάνη, ποὺ ἔπιναν κάποτε τὰ γελάδια νερὸ καὶ κολυμποῦσαν οἱ πάπιες σὰν φανταστικὲς βαρκούλες μὲ ὀλόασπρα, ἀνθίνα πανιά· ἕνα κουδοῦνι κρεμασμένο στὸν τοῖχο ἀπὸ ἕνα κορφί, ἕνα κουδοῦνι ποὺ ἀκούσθηκε κάποτε ἡχερὸ σὰν ἕνα ῥέμα χειμάρρου νά φωνάζῃ θριαμβευτικὰ μέσ' στὶς χαράδες καὶ στὶς πλαγιές· ἕνα ραβδί καὶ μιὰ μισοσπασμένη γλάστρα, μ' ἕνα κοτσάνι στὴ μέση ξερὰ, κάτι ποὺ δὲν εἶδαιχνε τί λογῆς ἄνθος ὑπῆρχε στὴ θέση του ἕναν καιρὸ. Τὸ Φεγγάρι, ντυμένο τὴν ἀργυρὴ πανοπλία του, περπατοῦσε περήφανο πάνω στὰ δειμάτια μὲ τὸ σανό, κρεμοῦσε τὴν αὐλὴ τοῦ ἀνεμόσκαλα ἀνάμεσα στὰ ξερὰ, ἐκπλουδισμένα καλάμια, ἔπεφτε νά κοιμηθεῖ στὴν κατάσπερη ξεπλυμένη λεκάνη, ποὺ ἔπιναν κάποτε τὰ γελάδια νερὸ, κι' ἀφοῦ ἔντυνε τὸ σπασμένο κουδοῦνι μὲ μιὰ χλαμῦδα ἡγεμονικὴ, πανότανε ἀπὸ τὸ μαραμένο κοτσάνι τῆς γλάστρας κι' ἐπέλεξε μὲ τὸ νῆμα τοῦ ἀσημένιου τοῦ φωτός ἕνα λουλούδι

φανταστικό. Γιατὶ τὸ φεγγάρι θυμόταν: ἕνα παράθυρο ἦταν σὲ μιὰ ταπεινὴ, φτωχικὴ καμαρούλα, λίγο πῖθ ἔξω ἀπὸ τὴν αὐλὴ τὶς σύντομες κολοκαιρινῆς βραδιᾶς, μέσ' στὸν ἀδιόρατον ἴσκιό τῆς κληματαριάς ποὺ στεφάνωνε τὸ παράθυρο συμπονετικά, μὲ κατακόκκινη γαρυφαλιά ἀνθίσε μέσ' στὴν ἐγκαταλειμμένη γλάστρα· καὶ τὸ φεγγάρι ἦταν εὐτυχισμένο καθὼς μπορούσε νά περναίει τὰ λυγισμένα κλώνια τῆς κλημα-

ταριάς, νά γλυστράει στὸ παράθυρο μυστικὰ καὶ νά κάθεται νά φλυαρεῖ γοητευμένο ἀπὸ τὸ ἐξάισιο ἄρωμα τοῦ ἄνθους, ποὺ εὐφραине τὶς ὥρες τῆς σιωπῆς του περισυλλογῆς. Γιατὶ τὸ φεγγάρι ἦταν πάντα πολὺ λυπημένο· τόσο λυπημένο ὅσο ἦταν καὶ τὴ γαλανὴ βραδυὰ, καθὼς πηγαινοερχόταν μέσα στὴ χωριάτικη αὐλὴ μὲ τὴ μισοσπασμένη γλάστρα.

ΙΩΑΝ. Μ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΟΙ ΨΕΥΤΙΕΣ ΤΟΥ ΜΥΓΧΑΟΥΖΕΝ

ΚΒ'

Ὁ Φεγγαρόκοιδμος

»Στὸ Φεγγάρι ὅλα τὰ πράγματα εἶναι τρώστια καὶ πελώρια. Ἐνας φύλλος π: χ: εἶναι πολὺ μεγαλύτερος ἀπὸ ἕνα πρόβατο δικό μας· κι' ἀπ' αὐτὸ πιά μπορεῖτε νά φαντασθεῖτε καὶ ἄλλα.

»Στὸν πόλεμο τὸ δριλο ποὺ μεταχειρίζονται περισσότερο, εἶναι τὸ ραπάνι. Τὸ ρίχνουν σὰν ἀόντιο καὶ πληγώνουν τὸν ἐχθρὸ θανάσιμα. Γι' ἀσπίδες ἔχουν μανιτάκια καὶ, θταν περῶν ἡ ἐποχὴ τῶν ραπανιῶν, ἀκονίζουσιν μὲ μυτιερὰ σπαράγγια ποὺ φαντάζεσθε πόσο εἶναι σκληρὰ.

»Στὸ Φεγγάρι ἀπαντήσαμε καὶ μερικούς ἰθαγενεὶς τοῦ Σειρίου, ποὺ εἶχαν ἔλθει ἀπὸ τόσο μακρὰ γιὰ ἐμπόριο. Ἐμοιαζαν στὸ πρόσωπο μὲ σκυλιὰ μπουλντόκ' μόνο ποὺ εἶχαν τὰ μάτια κάτω ἀπὸ τὴ μύτη τους. Βλέφαρα δὲν εἶχαν καθόλου κῆ, θταν κοιμόνταν, ἔβγαζαν τὴ γλώσσα τους καὶ σκέπαζαν τὰ μάτια.

»Ὅσο γιὰ τοὺς κάτοικους τοῦ Φεγγαριοῦ, ὁ πῖθ κοντὸς ἔχει μιὰ ἰσχυρὰ ἐπιπέδω. Μαγερεύουσιν τὰ φαγητά τους μὲ φωτιά σὰν καὶ μᾶς τὰ τρώνε ὁμοῦ μὲ πολὺ παράξενο τρόπο. Στὸ πλευρό τους ἔχουν μιὰ τρύπα σὰ στόμα τὴν ἀνοίγουν, βάζουν μέσα κάμποσο φαῖ καὶ δὲν ξανατρώνε παρὰ ὑστερ' ἀπὸ ἕνα μῆνα. Τὶ καλὰ ἂν μποροῦσαμε νά κάνουμε τὸ ἴδιο καὶ μῆς! Μόνο οἱ λαίμαργοι κι' οἱ

φαγάδες, στοχάζομαι, δὲν θά προτιμοῦσαν αὐτὸν τὸν τρόπον ἀπ' τὸν δικό μας!

»Σε' ἀνθρώπινα ὄντα καὶ σιῖλλα ζωντὰ εἶδη τοῦ Φεγγαριοῦ, δὲν ὑπάρχουν ἄρσενικά καὶ θηλυκά, πατέρες καὶ μητέρες. Ἀλλὰ κάθε ζωντανὸ πλάσμα γίνεται ἐκεῖ ἀπὸ ὀπόρο δέντρου. Τὰ δέντρα ποὺ κάνουν τοὺς ἀνθρώπους, εἶναι τὰ ὠραϊότερ' ἀπ' ὅλα. Ἀπλώνουν μεγάλα κλαδιά, τὰ φύλλα τους ἔχουν τὸ χρῶμα τῆς σάρκας καὶ κάνουν κάτι ὀπόρους σκληροὺς καὶ μακροὺς ἔξη πόδια. Ὅταν ὀρμαζόσυν, ἀλλάζουν χρῶμα. Τοὺς μαζεύουσιν τότε μὲ προσοχὴ καὶ τοὺς διατηροῦν ὅσον καιρὸ θέλουν. Ἐπειτα, θταν θελήσουν νὰ βγάλουν τὸ ζωντανὸ πλάσμα ποὺ ἔχει μέσα του, βάζουν τὸ ὀπόρο σὲ βραστὸ νερὸ, καὶ τότε ἀνοίγει τὸ τόσφι μονάχο του καὶ πετιέται ὁ φεγγαρίσιος ἀνθρώπος τέλειος.

»Τὸ πῖθ περιεργὸ εἶναι διὰ καθέναν ἐκεῖ, θταν γεννιέται, ξέρει, ἔχει μαθημένο ἀπὸ πρῖν, τὸ ἔργο ποὺ θά κἀν σὶὸν κόσμο. Παραδειγματός χάρη, ἄλλος γεννιέται στρατιώτης, ἄλλος παπάς, ἄλλος ποιητῆς, ἄλλος δικηγόρος, ἄλλος γεωργός, ἄλλος ἐργάτης καὶ πάει λέοντας. Ὅσπε σχολεῖα στὸ Φεγγάρι δὲν ὑπάρχουν, γιὰτὶ δὲν ὑπάρχουν ὀντε ἀμάθητα παιδιὰ. Μόνο λίγη πρακτικὴ ἐξάσκηση χρειάζεται καθέναν σὲ κείνο ποὺ ἔξρει ἐκ γενετῆς· κι' ἔπειτα κάνει τὴ δουλειά του στὴν ἐντέλεια. Τὶ καλὰ νὰ γεννιόμαστε καὶ μῆς ἔτσι μαθημένοι καὶ νὰ μὴ θέλαμε τόσα χρόνια, τόσους κόπους καὶ χρήματα, γιὰ νὰ μάθουμε μιὰ τέχνη ἢ μιὰ Ἐπιστήμη!»

(Ἀκολουθεῖ)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Η ΠΡΟΤΑΣΗ ΤΟΥ κ. ΧΑΤΖΙΔΑΚΗ

Αγαπητοί μου,

ΗΝ παραμικρή αμφιβολία δεν έχω πώς η ψυχή του ανθρώπου είναι άθνατη. Μου φαίνεται αδύνατο να χάνεται για πάντα, να διαλύεται, να...

σκορπίζεται μαζί με το σώμα, όπως επιστευαν μια φορά οι δισατές. Κάπου θα υπάρχει, κάπου θα πηγαίνει, κάτι θα γίνεται και μετά θάνατο. Τι όμως, πού και πώς, ούτ' εγώ ξέρω ούτε άλλος κανένας. Αλλά είναι μυστήρια, για τους ανθρώπους ανεξιχνίαστα. Είναι, αν θέλουμε, λεπτομέρειες που για να τις μάθουμε, δεν αρκεί η διαίσθηση κι' η λογική μας. Θάπρεπε να τις ιδούμε με τ'ά μάτια μας. Αλλά, δυστυχώς ο άλλος κόσμος είναι άβρατος και με τ'ά πιά ισχυρά τηλεσκόπια, ούτε γύρισε ποτέ κανένας από κεί-πάνω για να μάς τον περιγράψει. Μόνο ο Σιτχ, ο περίφημος Άγγλος πνευματιστής, μετά το θάνατό του, παρουσιάστηκε σαν πνεύμα στην κόρη του και της υπαγόρευε μια περιγραφή. Μά εγώ δεν πιστεύω στα πνεύματα. ... Έτσι δεν ξέρω καθόλου πού βρίσκεται τώρα και τί κάνει η ψυχή του Πολέμη κι' αν βλέπει ή αν μαθαίνει τί γίνεται δω-κάτω, στον κόσμο που άφησε. Λέγω όμως πως μπορεί και να βλέπει, μπορεί και να μαθαίνει. Και σε τέτοια περίπτωση η ψυχή αυτή βεβαίως θα θανατάλλιασε, θα εσφράνθηκε, μαθαίνοντας πως ο κ. Χατζιδάκης έκαμε μια πρόταση, πού τ'ά Διαπλασάσπουλα τή δέχθησαν μ' ένθουσιασμό: Να κάμουν έρανο παιδικό, πανελληνίο και να στήσουν κάπου ένα μνημείο με την προτομή του Πολέμη, γιατί ο Πολέμη στάθηκε ο κατ' έξοχην κι' ο αγαπημένος ποιητής του Διαπλασάσπουλου...

Αν όμως οι νεκροί δεν επικοινωνούν πιά με τον κόσμο μας; αν δεν ξέρουν, αν δεν μαθαίνουν ποτέ τί κάνουμε μες πού ζούμε στη γη;... Αδιάφορο! Η εθνωμοσύνη είναι πάντα εθνωμοσύνη. Κι' όπως όταν τιμούμε από ζωντανούς έναν ποιητή, έναν καλλιτέχνη, ένα μεγάλο άντρα, δεν το κάνουμε τόσο γι' αυτόν, αλλά για μάς τους ίδιους και για τους κατοπινοίς μας, το ίδιο είναι κι' όταν τιμούμε με μια τιμή μετά θάνατο: ικανοποιούμε το δικό μας αίσθημα, τή δική μας επιθυμία. Και δίνουμε ένα καλό παράδειγμα στους άλλους, και σ' αυτούς πού ζουν σήμερα, και σ' εκείνους πού θα έρθουν...

αύριο. Έτσι, τιμώντας έναν ποιητή, τιμάμε πρώτα-πρώτα τον έαυτό μας. Γιατί, επιτέλους, τί ανάγκη έχει ο ποιητής, και ζωντανός όταν είναι, από τις τιμές μας; Εκείνος τραγουδεί, κάνει το χρέος του κι' αυτό είναι ή μεγαλύτερη κι' ίσως ή μόνη του ευχαρίστηση. Χρέος πάλι δικό μας είναι να συγκινηθούμε απ' τ'ό τραγούδι του και, με κάθε τρόπο, να δείξουμε την εθνωμοσύνη μας στον άνθρωπο πού μάς έδωσε την ώραία αυτή συγκίνηση, την απόλαυση και την τροφή την πνευματική. Αν δεν το κάναμε, θα μαστε άνοήστοι, άμουσοι, άχάριστοι, εγωιστές, βάρβαροι. Δεν τιμούμε λοιπόν τον έαυτό μας τιμώντας έναν ποιητή;

Και συνήθως οι τιμές αυτές στους μεγάλους ανθρώπους απονέμονται μετά θάνατο. Άλλοι, πολύ λίγοι είχαν την ευτυχία, — αν είναι αυτό ευτυχία, — να ιδούν από ζωντανά τον ανδριάντά τους, την προτομή τους ή ένα δρόμο βαφτισμένο με τ'ονόμα τους. Όπως ο Βίκτωρ Ουγκώ ή ο Ίψεν. Τους άλλους οι συμπολίτες τους τους έτίμησαν αφού πέθαναν. Κι' είναι φυσικό αυτό για δυο λόγους: πρώτο γιατί ή αξία φαίνεται κι' αναγνωρίζεται περισσότερο αφού λείψει ο άνθρωπος απ' τον κόσμο, αφού αφήσει τή θέση του άδειανή και δεύτερο, γιατί όσο ζή ένας μεγάλος, έχει κι' έχθρους από φθόνο, πού θάκαναν ζτι μπορούσαν για να μαιτώσουν μια τιμή ή κι' αν ακόμα οι θαυμαστές κι' οι φίλοι κατάφερναν να την πραγματοποιήσουν, εκείνοι θάεγγαν πως την προκάλεσε, πως την έβργησε ο ίδιος... Γενικά λέγω, πως ή τιμή πού απονέμεται μετά θάνατο, είναι πιά άγνή, πιά γνήσια, πιά μεγάλη. Γιατί όταν ένα νεκρό τον θυμούνται οι ζωντανόι από καθαρή μόνο κι' άφιλόκερδη εθνωμοσύνη, — όπως ο κ. Χατζιδάκης θυμήθηκε τώρα τον Πολέμη, — θά πη πως ο νεκρός εκείνος είχε αξία πραγματική. Ένας ανδριάντας, μια προτομή, ένα άριστο πού προτείνεται για έναν ζωντανό, μπορεί κάποτε και να μην του αξίζει. Όταν προτείνεται όμως για ένα νεκρό, του αξίζει πάντα!

Έτσι και του Πολέμη: του αξίζει αυτό το μνημείο πού έπρότεινε να γίνει πρδς τιμή του ο κ. Χατζιδάκης. Θά του αξίζει αν ήταν κι' ανδριάντας. Είπαμε όμως προτομή, για να γίνει γρηγορότερα κι' εύκολότερα. Κι' έχουμε την έλπίδα πως θά γίνει. Ένας μικρός Άμερικανός, μονάχος του, ο Τζέκυ Κούγκαν, κατάφερε να μαζέψει για τ'ά προσφυγόπουλά του ενός εκατομμυρίου δολαρίων είδη, να τ'ά φορτώσει σ' ένα βαπόρι και να τ'ά φέρη ο ίδιος στην Ελλάδα; κι' όλα μαζί τ'ά Έλληνόπουλα δεν θά καταφέρουν να μαζέψουν δέκα,

δεκαπέντε χιλιάδες δραχμές, πού χρειάζονται για το μνημείο του Πολέμη; Ά, μπά! Έγώ νομίζω πως θά μαζέψουν και πολύ περισσότερες και το μνημείο του Πολέμη θά γίνει όπως ταίριάζει.

Όπωςδήποτε, καλά κάνει ή «Διαπλαση» πού δεν γυρσέει μεγάλα πράγματα. Μόνο μιά απλή προτομή πού θά γινόταν με δέκα, δεκαπέντε χιλιάδες; γιατί και γλύπτης βέβαια μπορεί να βρεθί, προσφέροντας χάρισμα τήν εργασία του γι' αγάπη του ποιητή. Και τί είναι, για σήμερα, ένα τέτοιο πόν; Άσήμαντο, τιποτένιο! Θά μπορούσε να μαζευθί και μόνο αν κάθε παιδί πού διαβάσει «Διαπλαση», έδινε από μια δραχμή ή πενήντα λεπτά. Έπειδή όμως δεν θά δώσουν όλα, γιατί όλα δεν είναι σε θέση να καταλαβαίνουν τί θά πη «τιμή σ' έναν ποιητή», πρέπει, όσο το καταλαβαίνουν, να εργασθούν περισσότερο, κάνοντας κι' άλλους να προσφέρουν. Γι' αυτό είπε ή Διαπλασι πως σκοπεύει να κάμη Επιτροπές από φίλους της σε κάθε πόλη όπου έχει φίλους. Έτσι το ζήτημα απλουστεύεται. Αν οι Επιτροπές αυτές εργασθούν με κάποιο ζήλο, τ'ά χρήματα πού θέλουμε, μαζεύονται σε μιά έβδομάδα. Και πρέπει χωρίς άλλο να γίνει αυτή ή εργασία, γιατί αληθινά θάνατι μεγάλη, πού μεγάλη τιμή, όχι για τον Πολέμη, — όχι για τον Πολέμη, τ'ά είπαμε! — αλλά για τ'ά σημερινά Διαπλασάσπουλα, πού θά στήσουν, από αγάπη κι' εθνωμοσύνη, ένα σερνό μνημείο σ' έναν Ποιητή.

Σας άσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

Η ΑΝΘΟΥΛΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΚΑΘ. Α. ΖΕΝΝΕΡΑΙΗ ΒΡΑΒΕΥΜΕΝΟ ΑΠΟ ΤΗΝ ΓΑΛΛΙΚΗΝ ΑΚΑΔΗΜΙΑΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Κ'. (Συνέχεια)

Η αλήθεια είναι ότι ο δασοφύλακας δεν ήθελε να στερηθί τόσο γρήγορα τήν κόρη του, αν γινόταν είκοσι τουλάχιστον χρόνων και τότε να την παντρεύη.

Ο γέρο-Άλάρτης είχε ρευματισμούς και δεν μπορούσε να περπατή; έπειδή όμως αγαπούσε ολοένα περισσότερο τήν Άνθούλα, άπαίτησε να πηγαίνι συχνά ο Φραντς με τήν κόρη του στο σπίτι του. Στην μικρή αυτή έκδρομή τους συνόδευε πάντα κι' ο Γιάννης.

Μιά μέρα, ενώ βρισκόταν έλοι στο σπίτι του Άλάρτη, μπήκε ένας άμορφος νέος ως είκοσιτριών χρόνων, μελαχροινός, με ώρατο μουστακάκι και ντυμένος όχι σ'α χωριάτης.

— Ά! το είπες ο γέρος; σ' είσαι, Δημήτρη; Καλώς άρισες. Μείνε να φάς μαζί μας.

Ο Δημήτρης αυτός ήταν γιός ενός

κιηματία μ' άρκετή περιουσία, πού είχε πεθάνει τον περασμένο χρόνο. Φαίδρος, άνοιχτόκαρδος νέος, μιλούσε διαχυτικά με τον Άλάρτη, με τον Φρανττή και με τον Γιάννη. Μόνο τής Άνθούλας δεν έλεγε τίποτα. Άλλ' αν τ'ό στόμα του δεν μιλούσε, τί εθγλωττα πού ήταν τ'ά μάτια του!... Τήν κοίταζε πολύ και μ' έναν τρόπο, πού ο Γιάννης καταδυσαρестήθηκε...

Σε λίγο οι δυο νέοι με τήν Άνθούλα άγχηκαν περίπατο. Και πήγαν κατά τ'ό ποτάμι, όπου μιά φορά ή Άνθούλα κινδύνευε να πνιγί.

Με πόση ευχαρίστηση έδλεπε τώρα τ'ό νερό να τρέχη! Εκεί κοντά ήταν και μιά βρειδιά λίμνη, περικυκλωμένη από ψηλά δέντρα. Τ'ά νερά της όμως έμεναν πάντα άκίνητα, πάντα στην ίδια θέση; ενώ στο ποτάμι τί κίνηση, τί ζωή!

Η Άνθούλα κάθησε σ' ένα ύψωμα. Από κάτω περνούσε ο ποταμός. Κι' όπου ο ήλιος έπεφτε στον άβρά, τον χρωμάτιζε κόκκινο, γαλάζιο, χρυσό, ενώ τ'ό νερό, καθώς κρημνιζόταν στον καταρράκτη, φάνταζε σ'α φλογισμένο. Έπειτα πάλι έβρεε ήσυχα, με μικρά-μικρά κυματάκια, και γινόταν τόσο καθαρό, πού στο βάθος του φαινόταν χόρτα μακριά σαν πλεξίδες και ψάρια πού καλυμπούσαν ζωηρά. Στην άχθη του, οι νυμφαίες άνθούσαν κοντά στα βούρλα κι' άπάνω τους καθόνταν γαλάζιες πεταλούδες. Οι βάρσχοι έκόβαζαν μ' όλη τους τή δύναμη. Όλ' αυτά καταμάγευαν τήν Άνθούλα πού θά μπορούσε να μείνη ήλάκερως άρες σ' εκείνη τή θέση χωρίς να κινήθι.

Όστόσο, αυτή τή φορά δεν ήταν και τόσο ευχαριστημένη όσο άλλοτε πού δεν ήταν και τρίτος μαζί τους.

Όταν ήταν μόνη με τ'ό Γιάννη, έμεναν κάποτε ήλάκερως άρες χωρίς να τον λείπει, κι' όταν ξανάρχιζαν τήν έμιλία, έθλαπαν πως είχαν σκεφθί να ίδια πράγματα και μ' ευχαρίστηση άλλαζαν τις ιδέες τους. Τώρα δεν συνέβαινε τ'ό ίδιο με τον Δημήτρη. Αυτός ήθελε να μιλή άκατάπαυτα κι' ο Γιάννης δεν είχε καμμιά άρεξη να τ'ό άπαντά. Μιά στιγμή, ενώ ο φίλος της καθόταν συλλογισμένος, ή Άνθούλα έσκυφε να κόψη μιά νυμφαία, πού δεν μπόρεσε όμως να τή φθάσει. Ο Δημήτρης τ'ό είδε και, χωρίς να συλλογισθί καθόλου πως έθδρεχε τ'ά γυαλιμένα παπούτσια του, κατέβηκε στην άχθη, τόκοψε και τής τ'ό πήγε. Ατ'ό ήταν βέβαια ένα εθγενικό κίνημα; ή Άνθούλα όμως θά προτιμούσε να μόν τόκανε ο Δημήτρης, γιατί είδε τ'ό πόσ σωπο του Γιάννη σκυθρωπό.

— Άνθούλα, πως είπες, εγώ θά φύγω.

ο ήλιος καίει, με χτύπησε στο κεφάλι. Σηκώθηκε και, μονάχος του, γύρισε στο σπίτι. Η Άνθούλα γύρισε σε λίγο με τον Δημήτρη. Κι' αυτό βέβαια δεν τής άρεσε; μ' τί μπορούσε να κάμη; Ντράπηκε να πη το Γιάννη μπροστά στον Δημήτρη «μ'η φεύγεις, στάσου ναόθω κι' εγώ»...

Ο Δημήτρης, στο πλευρό της, περπατούσε σιγά-σιγά και τής μιλούσε όλοένα. Τή; έλεγε πως αγαπούσε πολύ τ'ό γέρο-Άλάρτη και πως πολλές φορές ο δασοφύλακας του είχε μιλήσει έπαινετικά για τον κύρ-Φρανττή και μ' ένθουσιασμό για τήν κόρη του... Ο Δημήτρης τής μιλούσε θερμά, μ' αίσθημα, και θάθελε βέβαια να ταν ο δρόμος περισσότερο; μ' ή Άνθούλα δεν τον άκουγε και παρακολουθούσε με τ'ά μάτια τον Γιάννη πού πήγαινε μπροστά και τότε φαινόταν και τότε...

ΤΙΜΗΜΕΝΑ ΔΙΑΠΑΡΑΣΕΠΟΥΛΑ

ANNA I. NAKOU

Με τ'ό ψευδώνυμο Άδρα Αισαρίλου, συνδρομητρια τής Διαπάσεως, πού πήρε φέτος στο Άρσικείο τ'ό Μλοτάσιο Βραβείο.

κρουδόνταν πίσω από τις βαλανιδιές του δρόμου. Γιατί, αλήθεια, σηκώθηκε πρώτος κι' έφυγε ετσι άπότομα, βιαστικά; Μήν ήταν άρρωστος; μήν τον είχε πειράξει ο ήλιος; ή μήν τόκανε μόνο από δυσάρεσκεια; Η Άνθούλα δεν ήξερε καλά τί να υποθέσει, φανταζόταν όμως πως ο Γιάννης θάταν μάλλον δυσαρестήμένος...

Τ'ό βράδυ, ο Δημήτρης δείχτηκε τόσο περιποιητικός στον Φρανττή, ώστε ο δασοφύλακας τον προσκάλεσε και στο σπίτι του. Αυτό πιά κορύφωσε τή δυσάρεσκεια του Γιάννη. Είπε πως τ'ό πονούσε τ'ό κεφάλι, πού δυνατό και πως επιθυμούσε να φύγουν, αν ήθελε κι' ο κύρ-Φραντς.

Στ'ό άμάξι, ή Άνθούλα πού κάθησε κοντά του, προσπαθούσε να τον διασκεδάσει και τ'ό μιλούσε με προθυμία.

εκείνος όμως τής άπαντούσε τόσο άνόρεκτα και με τόσο λίγη εθγένεια, πού ή φίλη του δεν τον αναγνώριζε πιά.

— Άλήθεια, Γιάννη, τ'ό έλεγε, πού να;

- Ναί.
— Έχεις ζάλη;
— Όχι.
— Σε πείραξε ο ήλιος;
— Δεν ξέρω.
— Μ'ά τί έχεις;
— Όδφ!
— Ά, Γιάννη! δεν είμαι πιά φίλη σου και μού άπαντάς με τέτοιο τρόπο;
— Οι φίλοι, φαίνεται, δεν είναι ανάγκη να γνωρίζονται από πολλόν καιρό, αφού φτάνει να γνωρίσει κανείς έναν καινούργιο λίγες άρες και να τον προτιμήσει απ' όλους τούς παλιούς!

— Για μένα τ'ό λες αυτό;
— Αν δεν είναι αλήθεια αυτό πού λέω, γιατί φυλάς άκόμα αυτό τ'ό νούφαρο;
— Γιατ' είναι άμορφο και μες δεν έχουμε τέτοια νούφαρα κεικάτω. Έσκόπευα να τ'ό βάλω στο νερό και να τ'ό διατηρήσω μέρες. Άλλ' αφού σε δυσαρестή, δεν τ'ό θέλω.

Κι' αποφασιστικά, πέταξε τή νυμφαία σ' ο δρόμο.

Ο Γιάννης συγκινήθηκε...
— Ω, τί καλή πού είσαι, Άνθούλα! πόσο πιά καλή από μένα! και τί καλό πού μού έκαμες! Αυτό τ'ό λουλούδι, από τή στιγμή πού τ'ό πήρες στα χέρια σου, μού πλάκωνε τ'ό στήθος σαν πέτρα. Συχώρεσε με, κάμποσο καιρό τώρα δεν ξέρω τί κάνω. Όσο κι' αν λέω μέσα μου πως από τότε πού γνωρίζόμαστε, ποτέ σ'ό δεν μού είπες φέμματα, καμμιά φορά δεν πιστεύω σε μ'ό λες. Τ'ό βλέπεις, δεν είμαι όπως ήμου πριν...

— Έγώ όμως έχω στή φίλια σου τήν ίδια έμπιστοσύνη πού είχα και πρώτα. Μεγάλωσα, μ'ά ή καρδιά μου έμεινε ή ίδια.

ΦΘΙΝΟΠΩΡΟ

Στ'ά δέντρα κτριμίζουε τ'ά φύλλα, Άγέρας και βροχή τ'ά ξελασάξουν, Τ'ά εθχουνον καταγή, όπου σπάζουν Κι' άτάνω, σ'ά σταυροί, κλαριά και έξοια.

Όλόγουρα μυρίζει ή χωματίλα, Κάμποι και λόφοι και βουνά σταχίζουν, Με φόβο τ'ά πουλάκια φερσούγίζουν, Νουώθοντας χειμωνιάς άνατριχίλα.

Μολυβαμένα τεύρανού τ'ά πλάτια, Μ'ά κάπου και γαλάζια μονοπάτια Πού βγαίνει ο ήλιος λες από κρηφάνα.

Υγρός άγέρας όλα περιονιάζει, Φθινόπωρο τή φύση άνακαράζει. Πού μήνυμα μάς φέρνει τ'ό Χειμώνα.

CHBF

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΕΛΠΙΔΕΣ

Αειδ. Έργο. 42
Σάν όμορφα πουλάκια φτερουγι-
[ζουνε
μέσ' στην ζωή μας οι έλπίδες,
τη σκοτεινιά του δρόμου της φω-
[τίζουνε
Σάν ήλιου λαμπρές άχτιδες.

Και σάν όρατα όνειρα πετούν και
[φαιγουνε,
σάν άσπρα συννεφάκια τρέχουνε,
[διαβαίνουν,
καρδιές στο διάβα τους συντρι-
[βουνε,
νιότης τραγούδια και χαρές μα-
[ραίνουν.

Κόρη της Ίθης

ΤΗΛΑ ΣΤΑ ΣΤΙΝΝΕΡΑ

Αειδ. Έργο. 28
Μαυρίζανε τά σύννεφα, βογ-
γούσε ό άνεμος που μου δρόσισε
τό πρόσωπο...

Κι' έγώ σκέφτηκα ν' άνεβώ και
ψηλά...
"Η θέση μου δά στή γη μου
ήταν στενή, άποικιακή...
Γέννηθηκα για τά ψηλά, για τά
αιθέρια, για τά όράματα.
Και πετάξα...

Έφτασα άγχομαχώντας, λιπό-
ψυχη...
Πού είναι τά σύννεφα; πού ό
άγέρας με την άρμονική του άρπα;
πού είναι τά πουλιά; πού τά πνεύ-
ματα με τίς άγγελικές φτερούγες
τους; και τά κρυφομυλήματα στην
ψυχή; Πού ή λουλουδιένια στρώ-
ση; — Θάνατος είναι δά άπλωμέ-
μενος, ξεραλίλα!

Μήτε άγέρας δέ φυσά, μήτε
χλόη δέν ύπάρχει.
Τά σύννεφα είναι διαλυμένα
σ' ένα μαυρον καπνό που μου μαύ-
ρισε τό πρόσωπο και μουδάσε
μορφή δαίμονα...

Οι άχτιές του ήλιου άχαρες
κυλούνε σ' τά δάχτυλά μου σάν πε-
λορία νόκια θηρίου...
Θέ μου! Ο άγέρας έχει άπο-
κρυσταλωθή και τρίζει όπου πα-
τά... Κολάει και στο πρόσωπό
μου και στο παγώνι... Η ζωή
είναι έδω μαρμαίρη, πώς νά ύπάρ-
χει ψυχή; "Μί! άς άκούγα ένα
βόγγο από άγέρα, άς έβλεπα τά
σύννεφα νά παίρνουνε πλήθος μορ-
φές κι' άς πατοβια λίγη λάσπη!

Άς εσταζαν και στήν ψυχή μου
οι μύρια άνθρώπωνι θρήνοι που
τους θαρρούσα βαρσοίσι! Κάτω
στή γη θά δώ τους άνθρώπους
τους άγαπημένους μου.

Κοιτάζω. Θέ μου! πού είναι
οι άνθρώποι; Κάτι μαυράδια —
σάν κύματα του σκοταδιού — σα-
λέβουνε στο κενό! Πού είναι ή
γη που πατούνε; Σύννεφα πολλά
χουونه σκεπάσει; τά πάντα κι' έταν
όμορφον όγκο θωρού, άπαισιο...

"Ω, τί ζημιά!...

Κατεβαίνω.

"Ω! τί χαρά! Σ' όλων τά πρό-

σωπα θωρού τον έαυτό μου, όλοι
μού χαμογελούνε και κανείς δέ με
όποσοφρεται πού με βλέπει μου-
ρισμένη από τό ταξίδι.
Τά πουλιά κελαιδούνε πλά μου,
τά λουλούδια μου δείχνουνε τά
μύρια χρώματα και ξεπετούν τό
μύρο τους στην καρδιά μου. Και
πώς ή ψυχή μου τώρα σπαράζει
για ν' άπλώση τίς φτερούγες της,
ν' άγκαλιάσει όλους τους άνθρώ-
πους — που τόσο τους αγαπά!

Βασίλισσα στις Παταρούνες

Η ΑΝΟΙΞΗ

Αειδ. Έργο. 27.
"Όραία είναι ή άνοιξη, ή πιο
όμορφη απ' τίς εποχές.
Και τόσο πιο όμορφα μ'ας φαί-
νεται και τόσο καλύτερα νοιώ-
θουμε τά θέληγρά της, επειδή
διαδέχεται τον χειμώνα, με τίς
παγωνίες του και τό τσουχερό
του τό χρώσ...

"Ερχεται ή άνοιξη με τά λου-
λουδιά της, για νά σκεπάση τό
μέρος που τό χιόνι ήταν άπλω-
μένο, και με τά πουλιά της, για
νά φαιδρύνη τίς λαγκαδιές και τά
δέντρα που βαρέθηκαν πιά τον
χειμώνα. Τό άεράκι παγινιδιάει
μέ τά λουλουδιά και τά πουλιά
στά κλαδιά των δέντρων κελαϊ-
δουν τους ύμνους τους.

Οι πεταλούδες γύρω απ' τά λου-
λουδιά περνούν ευτυχισμένα τον
σύντομο τους βίο, όσοτου σφύ-
σων... κι' οι άνθρώποι ξεχρύνου-
ται στους κάμπους για ν' άπολά-
θουν τη λιανάδα. Τά έντομα που
σε σιγήνη πετούν, λάμπουν και
φανατζούν στις άχτινες του ήλι-
ου... απ' τά φυτά και τ' άνθη
βγαίνει μία μεθυστική μυρωδιά...
και τά σπαράκι έχουν άρκετά αβ-
ήθη!

Είναι χαρά Θεού... ή φύση
νυφοστολιισμένη πανηγυρίζει και
στο πανηγύρι της αυτό πρωτο-
στατούν οι πεταλούδες χροσπια-
στά με τίς ψυχές μας, που λευκές
σάν άλλες πεταλούδες ζούν κον-
τά της.

Κυριώτικο Αρνάθι

ΑΠΟ ΤΑ ΦΑΙΔΡΑ

Αειδ. Έργο. 19
"Ο Τζών έθεωρείτο μεγάλος
βλάκας. Μιά μέρα τον έστειλαν σε
ένα μύλο και ό μύλωνάς του
είπε: "Τζών, μερικοί λέγουν ότι
είσαι κοντός. Γι' αυτό πές μου
τι ξέρεις και τί δέν ξέρεις." "Καλά,
απάντησε ό Τζών, ξέρω ότι τά
πουλερικά των μυλωνάδων είναι
παχιά." "Πολύ καλά, Τζών. Τώρα
πές μου τί δέν ξέρεις." "Δέν ξέρω
είπε ό Τζών, με τίνος... σιτάρι
παχαίνουν."

"Ο Τζέφρεϊ, ένας περιφημος
δικαστής στον καιρό του Καρόλου
του μεσαιώνου του ένα κατηγορούμε-
νον, είπε: "Υπάρχει ένας μεγά-
λος κατηγόρησι στην άρχη του

πλαστονιού μου." Τότε ό κατη-
γορούμενος ρώτησε: "Σε ποιά
άρχη, Μυλόροδ;"
("Εκ τοφ Άγγλικού)

Κόρης Φοινίς

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

— Τί μέρα πέφτει ή γιορτή
σου, Μίμη;
— Του Άγίου Δημητρίου.
Εδέλεις

"Ο Κουφιοκεφαλώτης βλέπει
στον Κινηματογράφο ένα δάσος
νά καίνεται και φωνάζει:
— Σβύστε τη φωτιά! Θάρπάζη
φωτιά τό πανί!

Μικρές Καλλιτέχνες

— Τί κρέχει, *Αφράτο Γουρου-*
νόπουλο; τί φωνές είν' αυτές;
— Καλέ, μαμμά, τό Εδωγγέλιο
δέ λέει νά δίνουμε τό μισό απ'
δ,τι έχουμε στον άδελφό μας;
Θέλησα λοιπόν κι' έγω νά δώσω
τό μισό μου μουρουνολάδο στον
Τάκη κι' έχάλασε τον κόσμο. Δέν
τό θέλει!

Δοξαμένη Φουστανέλλα

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ

211ου ΔΙΔΑΓΜΟΝΙΣΜΟΥ ΠΡΟΣ ΣΥΝΘΕΣΙΝ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ ΑΣΚΗΣΕΩΝ

Διά την Α' Εξαμηνίαν του 1924

"Ο Διαγωνισμός ούτός προκη-
ρύχθηκε πέρου και, από τίς Συλ-
λογές που έλαβα, έπαιρνα και
δημοσίεια τίς καλύτερες Άσκή-
σεις σ' όλο τό διόστημα της Α'
εξαμηνίας του 1924, όπως τώρα
παίρνω και δημοσίευσι από τίς
Συλλογές του τρέχοντος 214ου,
που πολύ άργότερα θά δημοσιευ-
θούν τά αποτελέσματά του.

Τελευταία είχε παρατηρηθή κά-
ποια παρακάμψις στις Πνευματικές
Άσκήσεις μας. Οι δύο προηγού-
μενοι Διαγωνισμοί δέν έδωσαν
καθόλου Ικανοποιητικά αποτέλέ-
σματα. Ακόμα λιγώτερο μάς Ικα-
νοποιεί ό σημερινός. Γιατί κι' οι
διαγωνιζόμενοι είναι σχετικώς λι-
γοστοί κι' οι Άσκήσεις των πε-
ρισσότερων μετριότητες. Εύτυ-
χώς, κατά την έπιτάδα που εξέ-
φρασα σ' άποτελέσματα του προη-
γουμένου (φυλ. 20 ε. 3) ή πα-
ρακάμψις αυτή ήταν παροδική. Πολύ
περισσότερες και πολύ καλύτερες
Συλλογές έλαβα για τη Β' Εξα-
μηνία. Κι' έλπίζω ότι όλο στό
καλύτερο θά πηγαίνουμε τώρα...

Καθώς έξηγώ στον Όδηγό του
Συνδρομητού (Κεφ. Ε' § 1, θ',
Σημειώσεις) κάθε Συλλογή βαθ-
μολογείται με δύο αριθμούς: ό
πρώτος είναι ό άπλάς δημοσιεύ-
σιμής της Άσκήσεως: ό δεύτερος
ό έκτάκτως ωραϊός της: τό ά-
θροισμα των δύο άριθμών δίνει
τη θέση στο διαγωνιζόμενο όταν
δύο έχουν τό ίδιο άθροισμα,
προηγείται εκείνος που έχει τον
δεύτερο άριθμό μεγαλύτερο: και
καθώς παίρνει άριθμό Εύσήμων
ισο με τό μισό άθροισμα των δύο
άριθμών του.

"Αλλά σ' Αποτελέσματα είναι
περιττό νά δημοσιεύονται κι' οι

τρεις αυτοί άριθμοί. Άρχει
άριθμός των Εύσήμων για
συμπερίληψη ό διαγωνιζόμενος
επίτων-κάτω και τους δύο άλλους.
"Άλλως τε τον βαθμό της έπιτυ-
χίας του του τον δείχνει καλύτερα
ή θέση του κι' ή σειρά του στο
Πίνακα. Η παράταξη τούτων άριθ-
μών, σε τόσα όνόματα, θα έπαινα
άδικαι τόπο που μ'ας είναι πολύ
τιμος.

ΑΠΟΚΟΜΗ ΤΩΝ ΠΡΑΒΕΙΩΝ

ΑΝΩΤΕΡΑ ΤΑΞΙΣ (16 ετών και άνω)

ΠΡΩΤΟΝ ΠΡΑΒΕΙΟΝ: Φύσης Λεβάντες [20Ε].
— (Έκτός διαγωνισμού: Μεγάλη Έλλάς [20Ε]. — Παπαρούνα του Άγρού [20Ε].
ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΠΡΑΒΕΙΟΝ: Άδύνα [19Ε].
— Χροσπολλούσα των Σπρακών [18Ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΠΡΑΒΕΙΟΝ: Αιόδημο. Είδωσον [17Ε].
— Δοξαμένη Φουστανούλα [17Ε].
— Χροσπολλούσα του Άγρού [16Ε].

Α' ΕΠΑΙΝΟΣ: (άπό [15Ε] εις έναστον:)
Χρ. Α. Ρίζοπουλος, Πολεμιστής τ' ο
Πατριός, Προκάχος της Έλευθερίας
Υίος του Ταυτίου, "Ηρος της Κίου
τάχιας.

Β' ΕΠΑΙΝΟΣ: (άπό [12Ε] εις έναστον:)
Νηός ή Πνυδία. Παν. β' Ορεισίου
Νηός των Άνθέων, Μυστηριώδης
Πλάτος, Διαβάτης.

Γ' ΕΠΑΙΝΟΣ: (άπό [10Ε] εις έναστον:)
Μικρός Άθηναίος, Γέρο-Άηιος, Άγέ-
λατος, Φιλελεύθερος Άθλητής, Π. ός
των Γραμμάτων.

ΜΕΣΑΙΑ ΤΑΞΙΣ (12 εως 15 ετών)

ΠΡΩΤΟΝ ΠΡΑΒΕΙΟΝ: Πανταχού Παρά
[20Ε].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΠΡΑΒΕΙΟΝ: Πυροβολία [18Ε].
— Σμύρη [18Ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΠΡΑΒΕΙΟΝ: Αναλυσίς [17Ε].
— Ναυτικός της Αόης [16Ε]. — Πε-
σοικός [16Ε].

Α' ΕΠΑΙΝΟΣ: (άπό [15Ε] εις έναστον:)
Ιωάννα Δάση, Μυριάδα, Κορυφή του
Όλύμπου, Αίαντα, Παναγιώτης Χονδρος
Γιάννης, Ροβέρτος Κόστις, Τρελός Άε-
ρας, Άφραμένο Κύριο, Κακαίαν Καρο-
πίσης, Γεώργ. Α. Παυλιός.

Β' ΕΠΑΙΝΟΣ: (άπό [12Ε] εις έναστον:)
Γεφύ. Κάσπελος, Άστρον της Αόης,
Καμένη Σιδωφον, Δημοσφ. Μυρογέτης,
Βασίλειος Μυρογέτης, Φερελλίος, Γεω-
ργιος Πουναροπούλος, Γω. Α. Χον-
δρογιάννης, Δοξαμή, Φουστανέλλα,
Άσκη Καμείλια.

Γ' ΕΠΑΙΝΟΣ: (άπό [10Ε] εις έναστον:)
Διαβολόπουλο, Μαργαρίτα, Μυροβόλος,
Άνοιξή, Εύγενής Παπάσης, Αίμιος Α.
Καπετανάκης, Άέτος της Γωνιάς,
Πηγομένος Δέων, Ξύλον Άπελέκτων.

ΜΙΚΡΑ ΤΑΞΙΣ (11 ετών και κάτω)

ΠΡΩΤΟΝ ΠΡΑΒΕΙΟΝ: Γαλαξίας [20Ε].
— (Έκτός Διαγωνισμού: Καλαϊάσσα Κου-
πόλεμος [20Ε].)

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΠΡΑΒΕΙΟΝ: Περί τ' ο Ναυτικού
[18Ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΠΡΑΒΕΙΟΝ: Ροζία [17Ε]. — Σμ-
σά θ. Παπαρούνα [16Ε]. — Πόλις των
Όντιών [16Ε].

Α' ΕΠΑΙΝΟΣ: (άπό [15Ε] εις έναστον:)
Βεμος, Άνδρος της Άνδρου.

Β' ΕΠΑΙΝΟΣ: (άπό [12Ε] εις έναστον:)
Ζηρυμάς, Ιωάνν Κοών, Έστράτιος
Παϊνός.

Νέος Τιμοκατάλογος

ΤΟΜΟΙ

ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Της Β' Περιόδου (1894—1923)
υπό την όπαι οι έκδοθέντες τό-
μοι, 30 εν όλο. Έκαστος τόμος
άρχατος, δρ. 60 και ραμμένως
δρ. 65. Ταχυδρομικά τέλη έκ-
αστου τόμου προσάθετα εις τάς
άνω τιμάς: Διά τό Έσωτερικών
δραχμ. 2 ό άρχατος και δρ. 5 ό
ραμμένως, διά δε τό Έξωτερικών
δρ. 12, — εις άρχατος, εις φαν-
μένως.

ΜΑΘΗΤΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ",

Άθήναι, 33 Εδωρίδου
την 14 Οκτωβρίου 1924.

Ο κ. ΦΑΙΔΩΝ σάς γράζει σήμα-
ρα για π' Μνημοτό του Πολέμου. Οι
έμοι μου φανταζονται κατευθυσια-
σών με την βία και θέλουν νά
πραγματοποιήσουν. Άρχισαν
μάστα νά μου στέλλουν και χρή-
ματα. Ένας μου έστειλε 50 δραχ-
μές, ένας άλλος 15. Έχουμε και
100 δρ. που εδώσαμε ό κ. Χα-
λάκης. Άλλες 100 δίνει ό κ.
Φαίδων. Βάζω κι' εγώ 500. Και
πό έρχόμενο φύλλο θά προσπρώ-
ψω Άερανο και θά δημοσιεύσω τό
Άελαίο. Άλλά παρακαλώ έκεί
πως πού θά μου στείλουν, νά δη-
λώσουν πως έπιθυμούν νά δημοσιευ-
ή ή εισφορά των: με τόνωμά των,
με τό ψευδώνυμο: "Όταν δέν
έρχεται τέτοια δήλωσι, εγώ θά
δημοσιεύω με τό ψευδώνυμο τό
Άελαίο" και μόνο όταν δέν έχω
ψευδώνυμο, με τόνωμά του.

Είπαμε ότι στό έπόμενο φύλλο
θά δημοσιεύή ή προκήρυξη του
έμου Διαγωνισμού πρός σύνθεσιν
Πνευματικών Άσκήσεων για την Α'
εξαμηνία του 1924. Μπορεί τώρα
νά μη χωρέσθι στό έπόμενο, αλλά
ή δημοσιεύσι άνευκτως στό μεθε-
ύπον. Νά τό ξέρετε και νάρχίστε
από τώρα την έργασία, πού έλπει
έμένα κάμποσο καιρό. Γιατί μία
πολύ Συλλογή από 15-20 Άσκή-
σεις δέν γίνεται βέβαια σε μία μέρα!

Κι' εγώ, Γέρο-Άηιος, διαβάσα
ευχχαριστήσθι τά "Αλληγήματα"
από του κ. Α. Ι. Καλογραπούλου,
ότι έναυστοπήθησαν σ' ένα κομψό
έλλο από τον έκδοτή κ. Ι. Ν.
Εδέρη. Καλογραμμένα, τερπνά,
λακκικά, με ήθική βάση, μπορώ
νά συστήσω στους πιο μεγάλους
από τους φίλους μου (γιατί δέν
είναι βέβαια και για μικρά παιδιά)
κ. Καλογραπούλους, Δευθεντής
πύκαλο περιτοκόβ-Πανακοθήκη.
Να αληθινά ένας δόκιμος και γό-
μος λογοτέχνης. "Όσοι θά ήθελαν
εμπειρησθόν τό καινούριο του
έλλο, άς αποταθ-όν στον έκδοτή
(δρ. Σταθίου).

Μικρά Καλλιτέχνη, ό κ. Φαίδων
μού γράψε πού πού τον ρωτά
έν ύπάρχουν φαντασμάτα, βρυκό-
και κ' τρελές. Γά φαντά
δρ. ο κ. Φαίδων σάς ειπε πολ-
ές φορές πως δέν πιστεύει παρά
ένο σ' εκείνα που βλέπει κανείς
σε από όπτική άπότη, είτε ε-
πύ περυσική εβασή της φαντασίας.
Όλα δηλ. είναι υποκειμενικά και
πραγματικός άνόταρκτα. Βρυκό-
και, κατά τη λαϊκή δοξασία,
είναι έν νεκροί που, από κατάρα,
έγαν άλλωτοι και βγαίνουν από
τό μνήματά τους και τρυπρουν
έν ζωντανό. Άνόπαρκτα λοιπόν
έταυ, ύπάρχουν μόνο στην
πίστη και στη φαντασία. Οι Νε-
αίτες τέλος είναι μυθολογικά όντα
πύ είν' την άρχαία Μυθολογία
έπαισαν και στη νεώτερη, τη λαϊ-
κή άνόπαρκτα λοιπόν κι' αυτές.
Σμύρη, δέν βρήκα πτυχιωμένη
ή μέ σου Άσκησι. Έως με λο-
γότερα γράμματα, και φυσικά με
λόγότερες λέξεις, κάτι θά μπορούσε
νά γίνη. Ξάπρετε όμως, με τά

γράμματι' αυτά νά μη ετραπι-
ζωνται κι' άλλες λέξεις, παρά μό-
νο οι εγνοούμενες. Σ' όδικολο, ε;
— "Όσο για τη μεταφρασή σου,
καλή είναι, αλλά δέν έχει τό λο-
γοτεχνικό εκείνο ύφος των μετα-
φράσεων πού δημοσιεύω. Θέλησε
πολλές διορθώσεις. Καίρω πού έπι-
κρατεί την ιδέα του κ. Κατρώδης
και νά σε ιδώ!... Ε, τό έβρω
πως ή ζωή των δασκάλων δέν είν-
αι τόσο χαρούμενη, αλλά για
φαντάσου νάκαναν όλοι κι' όλες
την εγωιστική αυτή σκέψη. Πώς
θά γέμίζαν τότε τάδετα κεφάλια;
Και απ' πώς έξέφερες σήμαρα γράμ-
ματα, ελληνικά, γαλλικά, άγγλικά,
νά γράψης και νά μεταφράζης; —
Τη φωτογραφία σου έλαβα.

"Ας αφήσουμε, *Φίλη Λεβάντε,*
τό "γυναικείο ζήτημα". Είναι τόσο
πολύπλοκο, πού θά πελαγώναρε.
"Η γνώμη σου άλλως τε, ότι "ή
γυναικία δέν διανοείται ισοδύναμα
με τον άντρα", δέν βροζεται πολύ,
γιατί και στη λογοτεχνία και σε
πολλούς άλλους κλάδους φάνηκαν
γυναικίκες μεγάλες. Στόν τόπο μας
μπορεί όχι άκόμη άλλος όμως φά-
νηκαν πολλές. — Ο κ. Ξενόπουλος
δέν ειπε πως θά παφή νά γράψη
θεατρικά έργα. Είπε μόνο πως δέν
θά τό δίγη στο θέατρο, αλλά ά-
πλάς θά τό δημοσιεύσι. Για λόγους
επιλαθής πού έβρει αυτό, δέν θά
εναυστοση πρός παράταση νέο του
έργου. Άργότερα όταν θά γίνη "Ε-
θνικό θέατρο, ίσως.

"Αφελάσαται κι' όρασίματα ό
Ναυτικός μου γράφει: "Για την
προτομή του άγαπητού μας ποιη-
τό Πολέμη εγώ πρώτος θά στείλω
τό ποσό που αναλογείται για κάθε
συνδρομητή. Κι' όλα τά διαπλάσο-
πουλα πρέπει νά στείλουν, για νά
γίνη το ίσρο αυτό έργο. Θά τό
στήσωμε σ' ένα όρατο μέρος των
"Αθηναίων. Κι' όποιος τό βλέπει, θά
έβρη ότι τά Διαπλάσοπουλα τό
έκαμαν."

Πολύ χαρακτηριστικό τό έπισκε-
πτήριο του "Ατλαντος". Έχει πρ-
τό τό ψευδώνυμο του, έπειτα τόνω-
μά του και από κάτω: «Μαθητής
-Διαπλάσοπουλου». Τι όρατα!

Πανσέληνε, τό πρώτο σου γραμ-
ματάκι μοδκανε χαρά. Δέν παίρζει
πού είσαι μικρή και δέν μπορείς
νά γράψης με μ'λάνη. Γράψε μου
από λίγα λόγια με μολόβι. Έτσι
θά συνειθίσης κι' ως τού χρόνου,
θά μου κάνης και σε κάτι μεγάλα-
μεγάλα γράμματα... με μελάνη.

Τό Δοξαμένο Κρητικώπουλο
μού γράψε: "Σπεύδο σήμερα, πριν
λήξη ή συνδρομή μου, νά την άνα-
νεύσω και νά σοσ δώσω, μαζί με
δλους τους άλλους φίλους σου, την
πλήρη διαθεσιμότητα: δσο κι' άν
αβήθη ή συνδρομή, ποτε δέν θά
σβήσονται. Γιατί σε θεωρούμε ε-
δος πρώτης άνάγκης, όπως τό
φωμί και τό νερό. Κι' όπως έχουμε
ανάγκη νά θρέψουμε μ' αυτά τό
σώμα μας, έτσι και τό πνευμα μας
με σένα. Κι' είσαι, άγαπητή μου,
ή άριστη πνευματική τροφή!" —
Σ' ευχαριστώ για όλα, και ή μου
φιλε. Οι άπαντήσεις δεκτές.

Δέν θυμούμαι, *Χατροπάντης*, νά
έλαβα γράμμα σου και νά μη σου
άπάντησα. Σου στέλλω «Στάχυα

και Παπαρούνες". «Μητρού» και
«Καλό Άρόμο». Και τά τρία αυτά
βιβλία είναι για σένα, ή «Ισαβέ-
λα» όμως είναι μόνο για μεγάλους.
"Από τη Β' του Γυμνασίου πού εί-
σαι, ως τη Β' του Δημοτικού, ή
άπόστασι βέβαια είναι μεγάλη.
"Έκρινες όμως πολύ καλά ότι θά
μπορούδες νά διαβάσης μ' ευχαρι-
στησι και τον «Καλό Άρόμο» σάν
ένα έργο λογοτεχνικό, άδιάφορο
άν είναι για μικρά παιδιά. "Όπως
ύπάρχουν και παιδικά παιχνίδια
τόσο όμορφα, καλλιτεχνικά, πού νά
τά χαίρνονται κι' οι μεγάλοι, έτσι
ύπάρχουν και παιδικά βιβλία.

"Αγατάκι, κ' ευχαριστώ για τό
συμπλήρωμα, για τίς άνέργεις πού
έναρες στο Λουτράκι, για τό Σόλ-
λογο που σκόπευες νά ιδρύσης με
τη Σαμπό και για όλα. Ναί, από
πέρου βρήκα ότι τό γράφίμο σου
διορθώθηκε πολύ. Ένωσες όμως
έτι θέλες άκόμα λίγα, — λίγο άκόμα
και θά γράψης σά μεγάλη.

Σου έστειλα, *Αίτσα*, τόμο και
τετραδιά. "Όπως παραγγόρια είναι
για σένα νά μου γράφης, έσω και
χωρίς νά σοσ άπαντώ, άλλη τόση
ευχαριστήσθι είναι για μένα νά δια-
βάσω τά γράμματα σου, έσω κι' ε-
ταν ό χρόνος δέν μου έπιτρέπει
έκτανη άπάντησι. Γι' αυτό νά μήν
έχης καμιά άμφιβολία. Και προ-
πάντων νά βάλης την ιδέα ότι
μπορώ εγώ νά είμαι θυμωμένη (!)
μαζί σου, επειδή δέν μπορώσε νά
εξοπαθήσης. Μα μήπως δέν έβρω
την καρδιά σου;

"Η Τρελλή Γυμνασιώτισσι σπά-
ζει τό κεφάλι της για νά λύση
κάτι τέτοιες άπορίες: Γιατί τό
φαγητό γράφεται με ή αφορπάρ-
εται από τό άπαρέμφατο φαιείν;
Γιατί ή Πανταχού Παράν λέγει
πως την άγαπή, άφοδ δέν συμφω-
νούν καθόλου οι χαρακτήρες τους;
Γιατί ό Γυμνασιάρχης της έχει στο
θέατρο τά πρόσωπα μύλων κι' ή
άπόλαυση ή πνευματική είναι μεγα-
λότερη; "Ανεμοστρόβιλον (είδες
ότι αυτό σου διάλεξ' κι' εγώ θέλω
νά λάβης μέρος σ' έλη την κίνηση)"
"Αλληγήσι" (έστειλα παραστικά)
άχ, αυτά τά δόντια!... Δοξα-
μένη Φουστανέλλα" (καώς ήλ-
θεσ' βραβελο έστειλα γράψε μου
και σάν πρώτα") "Μοσσαι (δέν
θυμούμαι τώρα, αλλά βέβαια δέν
έγαν έπιτήδες" νά έβρης ότι τά
γράμματα σου μ' ευχαριστούν κι'
έτι μόνο χωρίς νά θέλω μπορείς κά-
ποτε νά μη σου άπαντήσης" καλώς
ήλθεσ' "Εγώσιπτον (ευχαριστώ πολ-
ύ για τό συμπλήρωμα)" "Αγέροσον
"Αρκάδα (στο έρχόμενο" διέθεσα
από την πιστώσι σου 10 δρ. για
τό συμπλήρωμα και 15 για τό μνη-
μοτό του Πολέμη)" "Απόγονον του
"Όδυσσέως (πρώτη πρηνή έλαβα
την εισφορά σου και τους έπιδέλφον
σου, δρ. 50, για τό μνημοτό του Πολ-
έμη" εύγε!) "Μελαψό Σκαλο-
παικί (δές την άπάντησι πού έδω-
σα τελευταία για τό Βιο ζήτημα:
οι δημοσιευόμενες λύσεις θά σε οδηγ-
ήσουν)" "Ελευθερία" (με την άδή μου'
άνομομον νά μου γράψης
πως ή έγχείρησι έγαν κι' είσαι
καλά)" "Ελληγηνή Ψυχή" (χαίρω
πού έγινες καλά στην έρώτησι σου
δχι)" Νικ. "Αστυνόγλου (δχι και
στις δύο σου έρωτήσεις)" Κίωσινα
Φρ. Φρ. (στον Όδηγό του Συνδρο-

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μ. Μ. έπιθυμούν νάνταλ-
λάξουνε Τό Μελαψό Σκαλο-
παικί με Με'αχρονό Διαβολάκι,
Μπερμπαντάκο, Διαβολόπαιδο.

"Η Διάπλασις άπότάζεται
τους φίλους της: *Μυσοκόδα* (ε-
λαθα, ευχαριστώ, έστειλα τίς λύ-
σεις σου λαμβάνω τακτικά παρα-
στικά στον "Ηρω της Γραβιάς"
και περιμένο νά μου γράψης.) Βε-
νατισούλαν (σε συχαίρω για τον
βαθμό) νά πού ή κόποι σου δέν πη-
γαν χαμένοι: σο για τον άδελφό
σου πού σοσ λάθωσα τό φύλλο,
έλπίζω νά μη τό έκακάνη) *Διγε-
νή Άερίταν* (δέν έβρω πως ειχες
κάποι έγχείρησι στο πόδι" χαίρω
πού είσαι τώρα καλύτερα κι' εγχο-
μαι νά γίνης έντελώς καλά" για τά
ψευδώνυμα πού λές, αλήθεια είναι
"πρόσωπα ζώντα", αλλά έβνα, μα-
κρινά, και δέν χωρεί παρεγγήσι)"
Αέλιαν (πολύ με συγχίλωσε τό
γράμμα σου" ες την περιμένομη
λοιπόν αυτή την ευτυχισμένη μέρα"
γατί δχι;) *Αέλιαν* (πολύ σωστός
οι ίδες σου για τον Ξε

μητος τὰ βρισκεις δλα) **Σούλαν** (ευχαριστώ πολύ για την όρατα κάρτα με τὰ καλά λογάνια) **Καλόμαρτζη Παιδούλα** (περαστικά) ευχαριστώ για όλα γράφετε κλέως να έλθεις!) **Γιού-Γιού** (το δερόθωμα) (επιστεία) **Ρόδο** του **Αργερίου** (ναί, γράφε μου) **Χιονοσιβίδα** (ελαφρώς να έσωκλείσεις στα τετράδια σου από ένα πενήνταλεπτο, ώστε φεταίεις δρ. 1,50) **Πέλοπα** (πολύ όρατο το γραμματάκι σου) όχι, δέν επλήρωσε ο Ν. **Ερ.** για το άλλο δέν έξω) **Ελ. Ν. Ρουσσάκη** (επιστεία) το κομμάτι έκαινο ήτο μεταφρασας συχνά συμβαίνει να μεταφράζουν δυδ ή περισσώτεροι το ίδιο πράγμα) **Δάφνη** (συμπλήρωμα έλαβα) ευχαριστώ) **Γαλήνη της, Αγκύρας** (στα έρχόμενο θα τὰ πούμε) **Σπεντρούζινο Χανουμάκι** (επίσης) **Ευέλπιν** (έλαβα, ευχαριστώ) **Σβρομένην** **Ελισάδα** κτλ κτλ.

Ελασκίνη Ρούναρη, Αίγυπτια Φελλάγη, Ροδοπούλαν, Θυολικήν Θράκη, Πατρινή διαβολάν, Μυροβόλον Αδραν, Κάποιον, Γ. Ιωαννίδη (επιστεία).

Είς όδας επιστολάς έλαβα μετά την 13 Οκτωβρίου, θάπαντήσω στό έρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ
[ΣΥΝΕΚΕΙΑ του 21του Διαγωνισμού ΑΙ λύσεις δεικται μέχρι 18 Δεκεμβρίου.]

679. Λεξιγράφος
Το πρώτο δέν είναι στενό
Γράμμα το δεύτερό μου
Το τρίτο μαύρο, σκοτεινό ..
Κι' άν θες το σύολό μου,
Ήταν της Σκάρτης στρατηγός
Στην Ίστορία ονομαστός.

680. Συλλαβογράφος
Από φωνήεντα ένάνας
Με μιὰ εόγα σταφυλιού
Κι' έτσι τζόμενα δηλώνεις
Ένός άγριου πουλιού.

681. Στοιχειοτόμωγράφος
Ήσου τμήμα το άρχαιο
Γράμμα οβόνει τελευταίο,
Έπειτα το παροξύνευς
Και φαί πασιό μίς δίνευς.

682. Μεταγραμματισμός
Βγάλε Πι και βάλε Δέλτα,
Πιά να ιδής έκστατικώς
Πώς, από θεδ άρχαιο,
Πατριάρχου έγινε γιός.

683. Τρίγωνον
***** = Μεγαλόνητος.
***** = Αναλαυκίον.
***** = Τού άνεμου.
*** = Τού ύδατος.
** = Άντωνυμία.
* = Σύμφωνον

684. Κρυπτογραφίον
12334567890 = Πόλις
25643 = Κράτος.
34763 = Χόρτος.
410748 = Πρωτεύουσα.
50763 = Βγάζει μούστο.
6334 = Όρος.
728563 = Ποταμό.
863 = Νήσος.
9487 = Άδελφοκτόνος.
034843 = Προφήτης.
Παρούσης Οδυσσεύς

685. Έπιγραφή
Σ Ο Ν Α
Τ Ι Ν Ι
Σ Υ Ο Ι
Ζητείται ή άνάγνωσκ.
Καπετάν Φασαφίος
686. Διπλή Άκροστιχίς
Τά μέν άρχικά τών κάτωθι ζη-
τούμένων λέξων Άμαζών, τὰ δε
δευτέρα στρατηγός Σπαρτιάτης:
1, Έπίστον 2, Μέγας άρχων
των Άθηνών 3, Νεαρών ζώνων
4, Άγιον ζώνων 5, Αάκ υλος 6,
Στοιχείον της Φύσεως 7, Ποτα-
μός της Άγγλιας 8, Προφήτης.

687. Φωνηεντόλιπον
Λγ.πν.εν.λυθ
κ.χς.τ.θ.βθ
688. Τρίπους
αρ Χ
3
Αόν Ζώνων

Δια τούς Γαλλομαθείς
689. Métagramme
Tu me vois très souvent
Aux mains des menagères
Et presque tout le temps
Me tient la couturière.
Mais d' un petit changement,
Je glisse dans la rivière.
690-691. Calendours
1.—Quelle est la ville qui se
trouve juste au bord de l' eau?
2.—Quelle difference y a-t-
il entre une pipe et un champ?

Α Υ Ξ Ε Ι Σ
των Πεντη. **Δοκίμα** του φέδ. 32

448. Άμφιτέρας (ιμφο, Τρίτη)
—449. Νέφος-ναός.—450. Άγιο-
σιγά.—451. Πρώτισοσιτάκι—κό-
κινα σερωμένο μαύροι καλυγό-
ροι—κατοικισθε μέσα. (Τό καρ-
πούς.)—452. Άλλά. Άνία. Άρία.
Άσία.
453. Κ Α Α 454. ΠΟ-
Α Δ Ι Σ Ε Ι Δ Ω Ν
Δ Β Δ (όνα δ ος,
Π Α Ν Α Μ Α Σ Σιδών, ελ-
Κ Ν Μ δος, ιδών,
Ρ Ι Α Διων, Ω
Α Α Ι δειον, να-
κός.)—455. ΜΕΝΕΛΑΟΣ (Μό-
μφε, Μεδουσα, ΜαΝουήλ, Τέψ-
δος, Βερολίον, Άγγλία, Λονδί-
νον, Βουδαπέστη.)—456. Σόν
Άθηνά και χείρει κίλει.—457.
Τό μέλλον άόρατον (το με λο, να
458. Μ Α Ρ Σ ώρα τών).
Α Ν Ε 479. Νεφέλη
Ρ Ε (Nez, Fait,
S Lit.)

Έξεδόθη
ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ
ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ ΣΤΕΦΑ
ΕΚΔΟΣΙΣ Β'
Κομποτυπωμένο βιβλίο με καλλι-
τεχνικό εξάφυλλο, από τή σειρά
των Άκάντων Ξενοπούλου. Μία
όραία ζωωνική ήθογραφία. Ένα
λεπτό μηδιστηριακό, για μικρούς
και μεγάλους.
ΤΙΜΑΤΙ ΔΡ. 15. [Ταχυδρομικός,
δρ. 16,50 για τό Έσωτερικό και δρ.
18,60 για τό Έξωτερικό.]

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

(ΚΑ—1878)
—ΦΡΑΚΙΚΩΣ ΘΡΙΑΜΒΟΣ—
Έρδθη από την άνω έκπονησίαν Σίλ-
λόγος έν Άλεξανδροπούλει, σκοπόν
έχων την διάδοσιν της «Διαπλάσεως»,
ύδρου έν βιβλιοθήκη, προσηγρείεις δια-
γωνισμώ κ.τ.λ. Δίσις: Κωνσ. Μετα-
ματιαν (δυδ Άδω), Άλεξανδροπούλιον.
Ο άρχηγός

1092, ΦΡΑΚΙΚΗ ΑΥΡΑ
Α', Διαγωνισμός άγρόφων κ.ρ. Ακτι-
βάνεται έν όμή η ποσότης και πο-
ότης. Βραβεία τρία έκλεκτότατα δεαχ.
150. Προθεσμία τμήματος συμμετοχή
28ος μην άπώ. Λάβετε μέρος όλοι και
δλα. Σόλλογοι: Τύσων, Συναδέλφωση,
Έλληνοπαίδαι, Τυρών, Έννεα Μούσαι,
Ο άρχηγός, Άγαγεννήση, Σιδηρά Ο.
μουστονιά, Άθηνά, Κρήτη, Σομαρία,
Φειδοτά Βόσπορος, Έλαίδα κ.λ.κ. και
οις Τριανταφυλλένιο Μπουκατάκι, Βε-
ντοπούλια, Μακεδονοπούλια, Μήβιλ,
Φαίστα, Έλληνική Δόξα, Οθίνος Μάν-
νας, Τριανταφυλλένια, Άδώναν Έλ-
λάδα, Σπυροδάκινο Χανουμάκι, Ροδο-
πούλια, Βασιλίσσα στις Παπαρεσίδες,
Νεφέλη, Ρίτος Αήλη, Σάμ-Λάκ, Κισό-
Σαγρήν Παρηγορία, Αίλινα, Γάδρις, ο-
Σαγμένη άνοι, Τρελή Άχτιδα, Μον-
ταίν, Πονημένο Κερμόγλο, Πουλί της
Κατακλίδος. Άρσηλή Γυμνασιακάδα,
Σβρομένη Έλαίδα, Νοσταλγοίσα Σπυρο-
νατοπούλια, Νύμφη του Έβρου, Θου-
κή Θράκη, Ροζάντα, Χρυσομαλλού-
σα τών Σβροτών, Πονηρήν Ψυχή,
Άρσής Κυριακούλια, Έλις Παρσί-
δος, Τρελή Γυμναστικός, Σέρ Ρα-
βηγός, Ρώνο Άσπός, Μελλοθήκη, Γε-
ροφωτιστή, Ασύρα Παναχού Πα-
ρόν, Σαίρανος, Ροκαμβόλ, Γιού-Γιού,
Τσοκνιδούλι, Έκάνη, Κόρη Έρξ
κ.τ.λ., Τμή μας πολλή άναν άν λά-
βετ Σλοι μέρος. Καθώς και όλοι τὰ
διαπλοπούλια. Έπίσης άλληλογρα-
φουμε με όλους σας Γράφεται.

(ΚΑ—1899)
Α νταλλάς κώτες και Μ. Μου
Α δλας: Έλευθεριάδη π. γ. 1
λήνην. (ΚΑ—1890)

Προσηγρείως πρωτότυπον δια-
όρον γραμματισμόν μικροί
άξις. Συμμετοχή τριδελμίου: Πε-
ρία όμιλιν. Το άκασίτης ή
γγραμμάτισμος λαμβάνει α' βραβ.
έπονται β' και γ' βραβεία. Βραβ.
έκλεκται ταυρά γγραμματοσημάν
βία Δίσις: Παναγιώτην Άνω
Ασωφόρος Κων. Καβέτσου, Μυτιλή
(ΚΑ—1891)

Σέλιον-Χόλις, άσται το είλα μί
Σ μόνεις δέν το έρω.—Συλλ.
έσορουν, όστε είμεθα ίσα.—Άνω
δέν σε έξωκα Ένεκα άσθενείας
ήτα. (ΚΑ—1892)

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΗ
Πρατείνον διαγωνισμώ μας (2
1164) επί 46 ήμερας. Ύποστηρί-
τον.

(ΚΑ—1898)
Τούλα Άραβαντινά—Είσι ή Δο
—Και μη θυμώνεις δά.—Γιατί
κ' άν κάνεις—Τόρα αν έσκεπάσε
ο ΠΑΓΓΑΙ και ΑΑ
(ΚΑ—1894)

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΑΓΙΟΣ ΓΕΩΡΓΙ
Έρδθη έν Κατω σύλλογος «Α
1 Γεώργιος», σκοπούς έχων πάλ
Άρχιεπιστά: Πρόεδρος Γ. Β.
βλας, Γραμματέυς ο ίδιος, Τομία
Ε. Ταβλά, Λοιπά μέλη: Χ. Παντε
Α ΠΡΩΤΟΠΡΟΣΕΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΤΕΣ
Προσηγρείως διαγωνισμώ Π
Πενήντων. Άπό τή εξυπνότατο
βραβείσσιμεν διά κλήρου τρία. Βρα
3 βιβλία. Συμμετοχή ύδελκτον. Πο
ορία διημνος Δίσις: Georges (Egy-
vlas, Rue Bab-el-Babr, Caire (Egy-
Ανακαλύπτεις: Αμαρτός Έλλος
Αραυίτης, Φιλάνθος—Φ. Αραυίδου
να σέ μάθη ή Μέρφης.

(ΚΑ—1895)
Χλωρίς, σέ έβρω. Θέλεις να σέ έ
πάσο;—Μελαγνό Σκαλιανάκι
(ΚΑ—1896)

ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΙΑΝΙΑ, στήν περὶ ζοή
περνούμε, ύδάρχων κώτες
οδς—Λυγροτέτ!—Έξωρας και πο-
φάνεις, που τίς τινάθουμε ής τὰ ή
βια του είναι μας να μάς πλη-
ρούν. Κι' ή άνάγνωσή τον και
γλυκιά και παντοτινή... Τέτοις κα
μή κέρσε κ' ή γνώση ή άκή Σο
ΙΑΝΝΕΝΕ, μάτ με τὰ Μ. Μ. περι-
και γράμμα. Σας: Ο λόγος ποδς
στέρησες του;—ΠΑΝΤΑΧΟΥ ΠΑΡΗΝ,
άκατέρε, κ' άκατέρε... Μά
σπί 1 δέν έβρω ποιόν έβήγησ
δός άρξής της σπαίσι Σου. Π
μένο από Σένα... ΠΑΝΟΣ ΚΕΙΜΑΡΡΗΣ
(ΚΑ—1897)

Έρδθησιν στην Πάτρη ή «ΠΑΤΡΙΝΗ
ΓΟΤΕΜΙΚΗ ΣΥΝΤΡΟΦΙΑ». Σκοποί: Ε-
σις κωμωδικός, ύδουσι βιβλιοθή-
κας. Άσχετος ο φιλολογικός Όμι-
Πατρών» που τόν ύδουσαν οί χωριό-
τας άπ' την «Συντροφία» διά λόγ
δουμφωίας. Ζητούνται μέλη: και ή
σέδωσται. Δίσις: ΚΑ. 967.
ΠΑΤΡΙΝΟ ΔΙΑΒΟΛΑΚΙ, ΣΤΕΛΑΝΟ
(ΚΑ—1898)

GWILLI, πορτογα να λάβει την ή
έξωρα άσθενείας έσορουν... έβ
bien qui tire le dernier δέν συμ-
ναίς;—κα χα χα... ΛΟΡΙ
(ΚΑ—1899)

Μακρινότας σέ Διαπλάσισμο
τολλάσος κ.ρ. και Μ. Μ.
Δίσις: ΑΝΗΣΜΟΝΙΑ, π. γ. Μυτιλήνη.
(ΚΑ—1400)

—Ι. Ε. Ι. Ρ.—
D. S. S.

ΔΙΑΠΛΑΣΤΟΥΛΕΣ, Έσείς που καλόν
σε' όλους ένδομοιάσεσθε για
άρατο κ' έννευκό, ψηφίστε μαζί
το ΕΡΗΝΟΣ ΜΑΝΝΑΣ, τό άριώτερο ή
δένυμο που δείχνα τέσο όμοιο
χρειοδύ πόνο της Άρφασής Μέν
μας! Έμπαρά ή ψηφίστε το Σλα-
ψυδούμον που θειομαθεύει.
ΖΗΤΟ Ο ΕΡΗΝΟΣ ΜΑΝΝΑΣ.

ΑΝΗΔΕΙΣ.—Ζητούνται άνατοκοίτη
άνατοκοίτηται εις Γάνδην, Άλε-
δρασαν και εις τας κωιολιότας πού
της Έλλάδος Μέλη δαχόμεθα πα-
χόθεν. Ο άρχηγός: GEORGE
(ΚΑ—1401)

Αποτελέσματα διαγωνισμώ μου:
Τριανταφυλλένια, 2) Μόγινας,
Τέλης Κωιολιότης. Α') Πεταχτή
κουβία, Β') Παρσίτης Μεσαίωνος,
Γαλή η. Αγκύρας. α) Κωιολιότης, β) Α
μας, γ) Αίτια. Λοιπούς είχαμε
Στέλινα ταχύδρομικά.—ΣΕΡ ΡΑΒΕΓΗ